

د باد په کنډوالو کې

د شعرونو ټولګه

Ketabton.com

صديق کاوون توفاني

۱۳۸۱ لمريز

کتاب پېژندنه:

نوم	: د باد په کنډوالو کې
ویناوال	: کاوون توفاني
مهتمم	: عبدالهادي هادي
چاپ شمېر	: ۵۰۰ ټوکه
چاپ نېټه	: ۱۳۸۱ لمريز / ۲۰۰۲ هـ
کمپوزر	: ذشفق
د پښتخ فطاط	: استاد د قمرالدين چشتي

چاپ او کمپيوټر ځاي

دانش کتابتون ، قصه خوانج بازار ، پيښور

د انټير نيټ په مخ ترتيب او ډيزاين کوونکې : سمسور حبيبي

دسريزي په ځای.

دميني په نامه

دزړه په شاړه کرونده کې مې دهيلو سپرغی وکرلې ،

اودآرمان دنباپيری په څڼو وځنگيدم.

بيا مې دتيرو په ساړه ذهن کې ،

دتودې مينې په نوم ،

دزړه په وينو ديوي بلې کرلې .

دشپې په دنبنته کې مې ،

په سپيروشگو ، دگلونو دپښو خاپونه ولتول .

اودبادونو په شگلن بهير کې ،

دسرو غتيو دمزار خيلى ته ودريدم

اودخدای ټول کلی مې ،

چې شپه او ورځ پکې داوبنکو بارانونه کيدل

په يوې اوبنکې ،

په يوې وروستۍ اوشکې ،

پسې ولتاوه .

چې دغمونو دخپر کې وروستۍ پانې ته وروستۍ ټکۍ شي

خوته به وايې چې وروستی اوبنکه ،

مرغی شوه ،

او هواته ،

لاړه .

* * *

کله چې باغ کې ، تبر شین شو دنارنجو په خای ،

ماته دشنو ونو دمړینې افسانه یاده شوه ،

اوزړه مې وټو کیده ،

لوی شو ،

بیرته ورژیده .

ټوټې ، ټوټوې شو ،

پانې پانې شو ،

دباغ په ونو وغوریده .

دکوم بې نومه ، ناخرگنده «چا» خبرومې په غور کې انگازې کولې

کله چې ونې مري ، شمال لگيرې ،

کله چې ونې مري ، نری نری باران وریرې ،

کله چې ونې مري ، آسمان په چيغو چيغو ژاړی ،

سیندونه ساه ورکوی ،

او چپه کپري غرونه،
او بيا له کومهنه خرگنده ځايه،
يو لاس راوړي، چي رڼا چپروي،
يو لاس راوړي، چي بادونه تپي،
يو لاس راوړي، چي له ډاره يي، د تبر خوله کي ژبه سوزي "
خو ما کتل چې ونې مړې شوې،

گلان ورژېدل

په شنو باغونو کې د تبر ترانه جاري شوه،
په وچو خانگو د مرغیو ځالي و نړیدې،
او خو نړۍ سیلی په ټولو کلی کې وچلېده.
شمال ونه لگېده،
نړۍ نړۍ باران ونه وریده،
غرونه ونه نړېدل،
سیندونه ساه ورنه کړه،
او د اسمان له تکو شنو سترگو نه، یو څاڅکی ونه څخېده
له ناخرگنده ځايه،
د باغ په لوري لاس ونه غزیده،
د خدای په ټول کلي کې،

چا د زخمي نبترو سوې ساندي وانه وريدي،

چا د سپليو وزرونه تاره،

چا د تبرزه غوڅه نه كره.

خو د بې نومه ناڅرگنده "چا" خبرې مې تر اوسه لاپه ذهن كې دي.

* * *

اوس لكه سترې سرگردانه مرغه،

د باد په وړانو كندوالو الوزم،

د باد په وړانو كندوالو كې، مې د هيلو،

سره گلان،

لتوم

آلمان / اپريل ۲۰۰۰

داميني شرط

ماته يادشي چي ته پيغله، زه زلمي وم

په رڳو کي مو سکروتي څرځيدلې

ټول وجود مو اور دميني و، نيولي

له ليمونه مو سپرغي پورته کيدلې

پسرلي و

دنيا ټوله بنايسته وه ،

دورمي کاروان ،

شيندلي وو ،

عطرونه.

دځوانۍ په ميو مست وو موربه دواړه

له غمونو مو خالي وو ، زلمي زړونه.

زه په مينه درنژدې شوم چي دې بنکل کړم،

دهوس په دنيا سم کړم قيا متونه.

تامي لاس په شونډو کيښود ،

بيا دې وويل :

چي اول مي تور پيکي ته ،

سورگل ،

راورہ،

بیامی بیکل کرہ دسور کو شونہو سرونہ .

اوسورگل ،

زمور دخوانی مینی ، شرط شو .

زه له هغی ورخی وروسته بیا تراوسه ،

سرگردانه په سرو گلو پسې گرخم .

کله سمی لتومه ،

کله ،

غرونه ،

کله دبتی او میری،

کله،

باغونه

له هر چانه د سرو گلو پته غوارم ،

په سرو گلو پسې لویې لاری نغارم .

نه مې ستا د پیکي گل ،

چیری ،

پیدا که ،

نه پوره مو دنیمگری مینی ،

شرط ،

شو

نه مې بېگل کړل ،

ستا د سرو شونډو ،

سرونه

نه سمسور شول ،

نښتېځلي ،

ارمانونه .

آلمان / ۱۳/۸/۱۹

د کوترې خوب

کوترې خوب ليدلی

چې اور نفسه سارايي بادونه ،

بيрте ستنيروي د سارا غيږې ته .

کوترې خوب ليدلی

چې د لينديو فصل ،

پرون بلې وواهه

اونن ، دکلي بزگر

خپلو پتيو کې ، غنم و

* * *

کوترې خوب ليدلی

چې د چنار لوڅه ، لغړه ونه ،

بيل په تنکيو پانو پته بنکاري .

* * *

کوتره ناسته ده دکلي دويالې له پاسه

دتوت دونې په بر بنده خانگه ،

اوپه اوبو کې د ليدلي خوب تعبير لتوي .

کابل ۱۳۶۶/۱۲/۲۵

دېرلی هینداره

میکدی ته یې مخشر په اوږو راوړو
چې زاهد د توبو غر په اوږو راوړو
خه تا تیر دی د ډېوې په سره لمبه کې
چې پتنگ ورته خپل سر په اوږو راوړو
داشنا په غم مې کسي دواړه سپین شول
سیل د اوبنکو مې نظر په اوږو راوړو
دزړه شمه به یې بله کړمه لار کې
که د شپې مړې سحر په اوږو راوړو
یوه خاڅکي سمندر په اوږو راوړو
دا فق لمنه سره په وینو بنکاري
تورو وریځو زخمې لمر په اوږو راوړو
دلته جوړه قتلگاه ده د غو تپو
سره غاټول ورته خپل سر په اوږو راوړو

۱۳۷۱/غبرگولی کابل

توره سيلی

بادو نه دي، غوغا کوي باغونه، رږوي
شنې ونې لو ټوي، رنگين گلونه، رږوي
ورمې پرون راوړی و پيغام د غورپيدو
نن توره سيلی راغله، بهارونه رږوي
يو باددی را الوتی له سرا به دوعدو
په شونډو د جانان مې خوا بونه، رږوي
د حسن له جلوي نه يې زاهد نه دی خبر
سجدي پيکه کوي او ايمانونه رږوي
راووت له مسجده، شو دپره په خرابات
دخم په پنبو کي غړي، ثوابونه رږوي
نه ويړه له سکروټو او نه تنده د کوثر
ملا دتخت له پاسه خمارونه رږوي
بنکر يږي چې تش ياد يې هم، په ما نه دی پېرزو
رقيب مې دجانان کوڅه کې پلونه رږوي
دسترگو په آسمان کي يې بيا ستوري شول رابر
شوگير يې را ته بنکا ري چې خوبونه رږوي

کابل ۲۰/۲/۱۳۷۱

خدای پامان

درنه لارم خدای پامان، زخمي کابله
زما روحه، زما خان، زخمي کابله
درنه لارم خو له زره مې ويني خاخي
تانه جار، تانه قربان، زخمي کابله

د کابل هوا يې ډگر

د غبرگولي ۱۳۷۱

درنه خمه

درنه خمه، مجبوري ده، درنه خمه
په قسمت کې مې خواري ده درنه خمه
گوره ماته په غصه نه شي وطنه
راته پيښه ناچاري ده درنه خمه

هوايي ډگر کابل

د غبرگولي ۱۳۷۱

غلي نغمي

په بنو ستوري زنگوم داشنا کلي ته ځم
سترگي په لاره غورم ، داشنا کلي ته ځم
کلی خاموشه ، گودر شر ، کوڅي له دوده ډکي
رقيبې ، کډي باروم ، داشنا کلي ته ځم
په شپو لړلي سرگردانه مسافر وختونه
ورو ، ورو له سره تیروم ، داشنا کلي ته ځم
ريښې ريښې گريوان مي لارو درقيب گوتوکي
دتنک ځولي پيوندوم ، داشنا کلي ته ځم
بلبل له غره بيگانه ، گل له بلبله پردی
غلي نغمي مي ژروم داشنا کلي ته ځم.

فبروري/ ۱۹۹۴ آلمان

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکي

د بادونو شپه

د باران شپه ده ، د بادونو شپه ده
د زړه په کورمې د غمونو شپه ده
شماله ورو ، ورو يې په ناز خوځوه
د يار په زلفو د گلونو شپه ده
د ايې خدا په اتنگو کې ويده
که په ککو يې د نازونو شپه ده
وچ او لاندې په گلپه سوځي
زموږ په کلي د اورونو شپه ده
دلمر په څنوکې خځلې زانگي
په شنه جنت د دوزخونو شپه ده
نه شنه خدا نه تبسم د گلنو
په باغ پريوتې د خوبونو شپه ده
ونې له ويړې تنفس نه کوي
شپه ده ، د تورو توفانونو شپه ده
ټوله دنيا درنا سين کې لامبي
زموږ په برخه ، د عمرونو شپه ده
ډيوې خاموشي ، ميکدي ويچارې

د تورو تپو ما بنامونو شپه ده

آلمان - ۱۹۹۳/۸/۶

لولی دنیا

بیا بیا خواړه خواړه یادونه په ما لوبې کوي
بیا بیا خندا ده چې زما په ژړا لوبې کوي
بیا مې رینبې رینبې لمنه له اغزو ډکه ده
بیا دخزان سیلی دگل په خندا لوبې کوي
بیا مې خلیږي دینو په سر لړزانده ستوري
بیا مې دتورې شپې قسمت ، په رڼا لوبې کوي
مغل کاته یی هیروي رانه انگریز وختونه
خوشحال غیرت مې دشملې په رڼا لوبې کوي
خموڼه تش ، ساقی خمار ، زه دعمر ونو تېرې
بدل مهال دی صراحی په صهبا لوبې کوي
کله دما ، کله دتا ، کله دبل غیږه کې
لولی دنیا ده ، هم په ما هم په تا لوبې کوي
دزړه توتې توتې نینښه مې داشنا په لاس کې
لکه ماشوم بیا دشغلو په خالا لوبې کوي

هغه چې وژني مې په مړي مې هم هغه ژاري
شهیده ساه مې دقاتل په ژړا لوبې کوي
گلبويه زلفي يې خورې ورې دباد په اوږو
لکه قصې دمينتوب چې په چالوبې کوي
نه مې ماضي په شغلو پټ نه مستقبل په ستورو
پرون ايرې ، نن مې لوگي په صبا لوبې کوي

آلمان ۶ / مارچ / ۱۹۹۴

دوینو پسرلی

پسرلی په وطن راغی
خو نه گل او نه بورا شته
نه په باغ کې غوتی خاندی
نه گلونه په صحرا شته .
* * *

نه د غرو لمنې شنې شوې
نه شپونکی نه یې شپیلی شته
نه د میرو قطارونه
نه کوچی نه یې کیږدی شته
* * *

نه دمشکو کاروان راغی
نه د عطرو وزر خپور شو
نه بیدیا په گلوپته ،
نه سپیره چمن سمسور شو .
* * *

نه په غرونو غوریدلي
شني قالینې دشنیلیو
نه له ونو پورته کیږي
آوازونه دمرغیو
* * *

نه دشنو ویالو په غاړه ،
ټوکیدلي سره گلونه
نه په دښتو کې بلیری
دغاټولو خراغونه
* * *

نه هيلی په هوا راغلي
نه د زانو زنجیرونه
نه آواز د توتکیو
نه د ساچو پروازونه .
* * *

نه دنیمو شپو سندرې
نه هی هی د کاروانونو
نه شوگيرد عاشقانو
نه تودوخه د عشقونو .
* * *

نه برینناد سپینو لیچو
نه د شنو بنگرپو شور شته
نه خا لاد بارخوگانو
نه د سرو مچکو اور شته .
* * *

پسرلی په وطن راغی ،
خو نه گل او نه بلبل شته
نه د پیغلو خنداگانې
نه گلونه په اوربل شته .
* * *

نه دریاب دریاب صها شته
نه خپې خپې مستي شته
نه جنون د تودو غیرو
نه دمینی لیوني شته .
* * *

نه خوشحال توره ترلې
د افغان دننگ له پاره
نه ولس لښکرې ایستي

دمغل اورنگ له پاره .

* * *

د زردشت اورونه مړه دي

د سوما پيال له نسكوره

د بابا پگړۍ ده جره ،

ابۍ ناسته ده سر توره .

* * *

د كابل له سوي زړه نه

شنه دودونه پورته كيږي

له زاړه بالا حصاره ،

فريادونه پورته كيږي .

* * *

د بخدي په كندوالو كې

د كارغانو شور ماشور دی

دهري په ديوالونو ،

د گونگانو وزر خپور دی .

* * *

درستم د تخت له پاسه

گيدړ نقل د زمري كا

د گربت په آشيانه كې

تپوس ناست دی سروري كا .

* * *

دهلمند په ورشوگانو

داغزيو باران ووري

د زاړه بست په ماڼيو

د سرو وينو گلان ووري .

* * *

له گلزاره ننگرهاره
دگلونو ځلاتللي
دروښان په کاله ويردى
دخوښيو ليالاتللي .
* * *

دنارنجو ستوني غوڅ دي
دښوون ښاخونه پرې دي
دبلبل ژبه گونگۍ ده ،
دبور او زرونه پرې دي
* * *

الينگار په اور کې سوزي
اليشنگ په اور کې سوزي
دود جگيرې له پاميره ،
لوی سالنگ په اور کې سوزي .
* * *

دپردي بهار وږمې دي
راچليرې په وطن مې
دغليم دفکر دورې
راخوريرې په وطن مې .
* * *

په عزت پورې مو خاندي
سپکاوی مو د شملو کا
سپينوي مو ، توروي مو
مسخرې مو په پښتو کا .
* * *

دې بهار بهار وطن کې
اوس خزان خزان ميشته دی
په دې گل ، گلبن هيواد کې ،

داغزو کاروان میشته دی .

* * *

دی خندا خندا هیواد کی

اوس ژړا، ژړا، ژړا ده

دژوندون نغمه خاموشه

دمرگونو واویلا ده .

* * *

هره شپه له شنه آسمانه

ستوري لویږي، رانږیږي

درنځا د بام له پاسه

دتیارو ډمې نخیږي .

* * *

شبڼم سوردی، ډلی سره ده

چمن سوردی، بیدیا سره ده

شونډې سړې، خبرې سړې دي

خندا سره ده، ژړا سره ده.

* * *

بیاد وینو پسرلی دی

بیاد وینو بارانونه

بیاد وینو غوټی خاندی

. بیاد وینو سره گلونه

آلمان

اپریل ۱۹۹۴

درنا په بنو

دمجنون دزړه تنهاکه ، دلیلا په بنو زانگم
خاڅکی اوبنکه دحسرت یم ، دآشنا په بنو زانگم
دپرون سپیره یادونه ، دسبا زرغونې هیلې
دزخمي ماضي پیغوریم ، دسبا په بنو زانگم
دامید پلوشه تته ، دتیارو ډیوه روښانه
په دې تکه توره شپه کې ، درنا په بنو زانگم
دحسین ساقي ترڅنګه ، صهبا پیاله نسکوره
دلمو دخدای په وړاندې ، دګناه په بنو زانگم
دخندا په اوږو وږمه ، جنازې مې دڅوښیو
دماتم په لمن لوبم ، دخندا په بنو زانگم
هلته سردیار په وره کې ، دلته سر په زنگانه یم
هلته خاورو سره خاورې ، دلته بیا په بنو زانگم
په مذهب دبد مستی کې ، نه کافر نه مسلمان شوم
خم په سر پورته کومه ، دصهبا په بنو زانگم

آلمان / می / ۱۹۹۳

د شپې په خټو کې

يو ځلې بيا لږ بڼکاره شه ، زلفې وښوروه
د حسرتونو ميلمنه شه ، زلفې وښوروه
د شپو په خټو کې مې شپې دي ، شپې په شپې تيروم
دلمر خاته دوخت شغله شه ، زلفې وښوروه
يوسف تری لارو د کنعان کوڅې شوې شپې پاتې
د زليخاد مخ جلوه شه زلفې وښوروه
ترخه خمار مې زهر جنې کړې ترخې د ژوندون
ته د صهبا ډکه پيال شه زلفې وښوروه
لکه خوبونه راته بڼکاري مسافر وختونه
ته د يادونو سلسله شه ، زلفې وښوروه
سپلی د مني باغ په باغ گرځي گلان رڼوي
د پسرلي خوږه وږمه شه ، زلفې وښوروه
گوره دامات سر مې چي هېڅکله تپت نه کړې چاته
زما پښتو زما شمله شه ، زلفې وښوروه

داغز په خو کو

دایې دوصل ، انتظار با سم
که داغزو په خو کو لار با سم
په سر ورځمه په پښو ورځمه
دا ځل آرمان مې د دیدار با سم
نن یې ساقی راته په خم کې راکه
چې د تمام عمر خمار با سم
شپه له ما بنامه تر سهاره پوری
زړه کې تصویر مې د دلداری با سم
د خیال په گوتو مې د زړه په دره
انځور د مینې د مزار با سم
تندی په تشو سجدونه سولوم
د عشق ناره په سردداری با سم
د پر خې سترگو کې هیندارې گورم
پښې مې د تیرو له بازار با سم

آلمان نومبر / ۱۹۹۲

ددوزخ په خندو

راشه تر څنگه مې حسینه ساقی
دزرگی سره نازنینه ساقی
راکه دریاب ، دریاب جامونه راکه
د عمر ترې یم ، خمونه راکه
ساقی سکروټې راکه ، اور راکه
درد راکه ، چینی راکه ، شور راکه
دخم تر څنگه مې بسیا که ساقی
داگونگه ژبه مې گویا که ساقی
د شپې په دښته کې مې شپه ده ساقی
شپه مې دزره په کور خپره ده ساقی
راکه دمپو و سبا وون راکه
درنا جام راکه ژوندون راکه
راکه دلمر غوندې روښانه شراب
راکه بې پیله بې پایانه شراب
هغه شراب چې پکې ځان ووينم
ځلا دحسن دجانان ووينم
چې پکې هیر کړم دابې خونده ژوندون

دابی ثمره ، بی گر خنده ژوندون
چی پکی ډوب شمه ، چی ورک شم پکی
چی له درند و غمونو سپک شم پکی

* * *

ساقی بیا راغی د غمونو ما بنام
تیاره ما بنام د ما بنامونو ما بنام
ساقی راخه چی زمانه بله شوه
لومه شوه بله اودانه بله شوه
بیا زور زاهد په توبو بار راغلی
بیا ددرو غجنی تقوا وار راغلی
بیا محتسب دی بیا تکفیر د مینې
بیا د تسبو لږ شو زنجیر د مینې

* * *

ساقی بیا راغلل د خزان بادونه
اورین بادونه د توفان بادونه
بیا د ورمې سینه کې ساوچه ده
بیا د غوتی خوله کې خنداوچه ده
بیا د غونچې گریوان له غمه خیرې

بیا دبلبل زره له ماتمه خیری
ساقی راءه چي میکدی بلې کرو
تیاره رابره شوه ډیوی بلې کرو
راءه چي واروو خمونه په سر
ترخو ابو کي سره اورونه په سر
راغلي غم دتیریدلونه دی
داوړی دیو دمیریدلونه دی
دفلک سترگي ریا کاری سترگي
درغجنې سترگي گناهکاری سترگي
بیا خونړی بنکاری بیا سري بنکاری
بیا داوړونو سلسلي بنکاری

* * *

ساقی راءه چي بیا پیالی جگي کرو
پتو مستیو نه پردې جگي کرو
راءه ویدې نشي راوینې کرو بیا
بلې لمبې نشي راوینې کرو بیا
بیا درندانو هنگامه جوړه کرو
بیا د مستانو غلبه جوړه کرو

بياد غوتی سترگو کي نازو وگورو
بياپه دانه کي دژوند رازو وگورو
واورو دگل د غورپدو سندرہ
دشنه غزل دتو کيدو سندرہ
دميني لوبه په فکرونو نه شي
په خامو خامو تدبيرونو نه شي
مينه د زړونو بليدنه غواړي
مينه له سره تيريدنه غواړي
مينه په اوبنکو کي خندا لټوي
مينه سکروټو کي بقا لټوي
راکه دميني په نوم اور راکه
راکه د تاک د سترگو تور راکه
ساقبي له خانہ ورکيدل غواړمه
دميو و جام کي ډوبيدل غواړمه
خدا مي هيره له ژرانه پردی
له خانہ تللی له دنيا نه پردی
ساقبي دلويي گناه تور ماتوم
دادوزخي تنده په اور ماتوم

چا خان بدل کر، چا کو شه بدله
خوک د رنگو نو په خم و لمبېدل
خوک د وختونو په باد وریپدل
خوک مقتدی او خوک په امام پسې لار
خوک په انگور او خوک جام پسې لار
خوک بی کعبه خوک بتخانه کې غواړي
خوک بی د سهوې یه سجده کې غواړي

خو:

زه له سجدو و زه له بتانو ستړی
زه له دروغجنو امامانو ستړی
زه نا آشنا په نا آشنا کلي کې
سترگې نمجنې د خندا کلي کې
زه گناهگار زه بې گناه گناهگار
زه د سپیخلي اقتدا، گناهگار
ساقی په میوو کې لمبل غواړمه
د گناه پیټي سپکول غواړمه
له خانه تبتتم د جانان په هیله
له کوره و خم د بیابان په هیله

زه د دوزخ په څنډو ولو بیدم
زه د جنت گلو کي وسوزیدم
زه د کوثر و په خیال و زنگیدم
زه د وختونو په تال و زنگیدم
ما خپله ورکه پیدا نه کړه چپرتنه
ما هغه تللي زما نه کړه چپرتنه
د نور په هیله په تیار و او بنستم
د گل په لته په اغزو و او بنستم
په سپینو سپینو کي تور ولیدل
غوښتل مې نور څه، خو ما نور ولیدل
راکه ساقی راکه سپېڅلې اوبه
د تاک له سترگو څخېدلې اوبه
راکه چې ويې څښم لمبه، لمبه شم
اور شم، سکروته شمه، سره لمبه شم
ساقی راغلی یمه وار ما توم
ساقی د ټول عمر څمار ما توم

آلمان / اپریل / ۱۹۹۳

بنکار

کلونه وشول، بسرلی نه راخی

خمکه بوره پاتې ده،

شرشم چا ونه کرل.

زمورډ کلی بزگران،

لیندی په لاس،

بنکار،

د کوټروکوي.

زه به د گلو، زیری، غونچي،

د آشنا،

زلفوته،

له کومه

راوړم

کابل

کب/ ۱۳۴۹

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

گزمه

د باد گزمه ده د باران گزمه ده
زمور په کلی د توفان گزمه ده
بیا می د زړه په دي تالا جونگره
د غم گزمه ده د خپگان گزمه ده
نه د گل بوی، نه د بلبل سندر
په باغ او راغ کې د حزان گزمه ده
تر خوبه ژاري د اغیارو ستم
زرگیه، تم شه، د جانان گزمه ده
په گلو اوری د سکروتو رلی
د خدای حرم کې د شیطان گزمه ده
ژاري په سرو سترگو نیمزالي غوتی
په چمن گډه د تالان گزمه ده
نه میکده اونه کعبه پاتې شوه
کله د "شېخ" کله د "خان" گزمه ده

۱۹۹۶ / ۵ / ۱۹ آلمان

اغزني توبي

خوله يې له شونډو په سلام اخلم
له خپله بخته ، انتقام اخلم
ساقې تندې دې راته مه گونځوه
نن يې له مستو ستوگو جام اخلم
زاهده ستا دې وي اغزني توبي
زه له غوتيو نه پيغام اخلم
که دې خندارانې پردې شوه نوڅه
خپلو دردونو نه به کام اخلم
د مخ کابل دې رانه مه سپمونه
ناز دې په سترگو تر باگرام اخلم
هره شېبه شې گلورينه راته
چې د آشنا کوڅه کې گام اخلم

آلمان

۱۵/۵/۱۹۹۴

ساقی دگلو وخت دی

ساقی دگلو وخت دی ، یوه مسته پیاله راکه
له عقله مې پردی که ، په جنون مې مبتلا که
ډیوې دمییو و بلې که ، تیاری رڼا رڼا که
ماتم له سره واپوه ، وختونه په خدا که
د زهد شپه سبا که درواغجن زاهد رسوا که
د جام په لمبو پاکې ، توری نښې د تقوا که
خپې درڼا پورې که ، په تورو ماښامونو
د شپې زلفی جړاو که ، د سکرو تپو په لالونو .

* * *

په شنو دښتو راوختې لښکرې د سرو گلو
ککې دوریځو سرې شوې د الماسو په لونلو
راخیژي له چمنه ، آوازونه ، د بلبلو
غاپولو په سر اښی رنگینه پیالی د ملو
غونچې دگلو راوړې مستو پیغلو په وربلو
وړې زلفی یې خیشتې کرلې په عطرو د سنځلو
خپې شوې درنگونو په تمامې دنیا پلنې
په سرو غمیو ډکې شوې د شنه آسمان لمنې .

* * *

ساقی دگلو وخت دی ، گلالي شول غاړې غرونه
درنگ په سین کې لامبی ، یخ وهلي گلکڅونه
د غره په ډرې کاري لمر ، د زرو انځورونه
په شنه سهار کې پرانیستل ، غوتیو گریوانونه
په خړو دښتو اوري ، د یاقوتو بارانونه
سپرلي په غاړه راوړل د سنبلو امیلونه
په غره او په راغه کې ، د وړمې زلفی خورې دي
له ځمکې خوتیدلې بیا درنگ او بوی چینی دي .

* * *

ساقی دگلو وخت دی ، بیا دوران شو دمستیو

په مړو بوټو کې وچليده ساد پسرليو
 پيغام دژوند راوړی غزلبولو توتکیو
 ددنبتي ناوې کيښودل خالونه د کيږدو
 قاليني غوړيدلي ، په ډاگونو ، په غونډيو
 صهبا په تريو ویشي خوږې شونډې د شهيو
 دمشکو عطر وشيندل په غرونو کې هوسيو
 اوږی، دغوټی پورې شوې د خانگو په غږيو .

* * *

ساقی دگلو وخت دی راچې پورته کړو جامونه
 په چيغو کړو روښانه ، دا خاموشه ماښامونه
 دتورې ترورمۍ په زړه کې بل کړو سره اورونه
 د درد په ستنه وگنډو ، د زړونو پرهرونه
 دشپې زلفو کې وتومبو ، دسپين سهار گلونه
 د باغ له سترگو ووينځو ، د يخ ژمي خوبونه
 راووخو له ځانه او ورگډ شوو په جهان کې
 ځان ووينوله سره بيا په سترگو د جانان کې .

* * *

ساقی دگلو وخت دی ، بهارونه لا ژوندي دي
 دتاک مړاوو رگونو کې اورونه لا ژوندي دي
 دميني دردآباد کې ، فريادونه لا ژوندي دي
 دسترگو په چينو کې ، دريابونه لا ژوندي دي
 لاماتي ارادې نه دي ، هوډونه لا ژوندي دي
 لاسوي پتنگان نه دي ، اورونه لا ژوندي دي
 داباغ به بيا خړوب شي د بلبلو په سندرو
 دا ونې به سينگار شي ، درنا په مرغلرو .

کابل

وری ۱۳۷۰

دنکریزو پانه

هیله دورمې شوم، په قدم د بهار پریوتم
سیوری د غونچې شوم، د بلبلو په بنار پریوتم
شین بنایست د گلو مې په سرو لمبو کې ومونده
پانه دنکریزو شوم، په گوتو دیار پریوتم
سوز مې په سلگو کې دریاب د سان دو واخیسته
ساه د سربندی شوم ، په نغمه کې د تار پریوتم
تا خود یار غمه ، زما ټوله هستې خپله کړه
زه لکه ملنگ ، دخپل ارمان په مزار پریوتم
ته لکه لمبه ، زما د زړه له کلې پورته شوې
زه لکه ایـره ، په خوړلنیزه انگار، پریوتم

المان

دسمبر ۱۹۹۸

د کابل غمیزه

جنگ دی ، جنگدی ، په خپيلي کال جنگ دی
بیا په بنکلي ، نازولي کابل جنگ دی
دود يې خيژي له سوري سوري گوگله
بیا په سوي ، نړيدلي کابل جنگ دی

* * *

کابل نه دی ، کربلا ده ، کابل نه دی
دوحشت خره بيدیاده ، کابل نه دی
هره خواته پکې چيغې دي ، ماتم دی
مروره ترې خندا ده ، کابل نه ده

* * *

کابل ژاري ، نازولی کابل ژاري
دبمنانو ، زورولی کابل ژاري
چې مدام به يې خوله ډکه له خنداوه
اوس غمونو دردولی ، کابل ژاري

* * *

بیا ژراده دکابل هره کوڅه کې
واويلا ده دکابل هره کوڅه کې

يزيدانو هره خوا تورې ايستلي

کربلا ده دکابل هره کوڅه کې

* * *

په کابل بلا پريوتې ، وطنوالو

په هر کور ژړا پريوتې ، وطنوالو

هره خوا دوينو بوی دمرگ اواز دی

په وطن وبا پريوتې ، وطنوالو

* * *

کابل سوزي سرې لمبې دي کابل سوزي

کور په کور باندي جگړې دي ، کابل سوزي

سپين ديوان ورته دخير په غونډۍ ناست دي

دسکروټو سلسلې دي ، کابل سوزي

* * *

کابل وران شو ، دنیکونو وطن وران شو

دافغان دغیرتونو وطن وران شو

هندو کسه ! ولې نه چوې ، ولې نه مړې

چې کابل ، داننگونو وطن وران شو

* * *

شنې لوڅرې پورته کيږي ، کابل سوزي

ديغمان اښکې بهيرې ، کابل سوزي
آسمايي په چيغو چيغو داسی وايي
کابل سوزي . ايرې کيرې ، کابل سوزي

* * *

په کابل کې اوس نه پوهه نه هنر شته
نه کتاب شته ، نه قلم شته ، نه اثر شته
هسې شپه د جهالت ده را ختلي
چې نه ستوري پکې ښکاري اونه لمر شته

* * *

يه زخمي زخمي کابله درنه جارشم
دافغان دپگړې گله درنه جارشم
دوحشت په اورکې سوزې ايرې کيرې
دود دې پورته له گوگله درنه جارشم

* * *

خومره خوار خومره بې وسه شوې کابله
چې ازار له ، له هره خسه شوې ، کابله
د ماتم په ورځ دې هيڅوک پکار نه شول
تر خو پيښو ته بې کسه شوې کابله

آلمان جنوري ۱۹۹۳

ديقين په لته

ستا دسترگو "سيپارو" کسې مې لوستلي
دتلپاتي خوږې مينې "آيا تونه"
خه پرواده که لمونځونه مې "قضا" کړل
يا مې شوندي ستا په "ذکر" سترې نه شوي
دخپل زړه "مسجد" سپيڅلي درته ساتم
بلوم پکې داوښکو خراغونه.

* * *

چي دمخ "کعبه" دې ونيوه بتانو،
له تندي نه مې زاړه خا پونه لارل
زه خو هسې دسجدو سو داگر نه يم
نه جنت غواړم نه سره دوزخ ته ژاړم
خو "روژه" به په "طهورو" ماته نه کړم
که نصيب مې شول دشونډو "ذکاتونه"
دکو ثرو دپيالو په تمه نه يم،
بس يوازي يو ديدن درځني غواړم
خپله ورکه لتوم ستا په پيدا کي
د "شک" ترې د "يقين" چيني ته بيا يم

معبده مٺي په خپل زړه كې جوړه كړې

پكې ستايمه دميني شنه يادونه

* * *

دټول عمر عبادت به ترينه څار كړم

كه يوه شپه مې منلې په گناه كړې

له رنگينو جنتونو نه به تير شم

كه يوه پيال له سكروټې راته راكړې

د دنيا او دعقبا پروا مې نشته

ما د عشق په پښو كې توى كړل ثوابونه

جنازي

هره ورخ د ارمانونو جنازي وړو
هد يرو ته دگلونو جنازي وړو
دبادونو كرونده په اوبنكو پالو
د شهيدو بهارونو جنازي وړو
داميد باغچه دوينو جزيره شوه
دوربمي دشنو وزورنو جنازي وړو
دبدرنگي شپي له سيوري نه لمر غواړو
دگلمخو سهارونو جنازي وړو
په ايرو كي لتوو دقسمت ستوري
دهيندارو دبادونو جنازي وړو

کالیزه

په هغه توره او تبجنه شپه کې ،
چې تازموږ له کلي کډه وکړه
ما دې دتلو لاره ، په انښکو باندې ووينځله .
او ستا دپله خاورې مې ،
په خپلو ستگو باندې ومو نښلې .

* * *

په هغه توره او تبجنه شپه کې ،
چې تازموږ له کلي کډه وکړه ،
يوه ترخه او رږوونکې سيلۍ
پوله په پوله او کوڅه په کوڅه وگرځيده ،
اودخندا کلان يې ورژول .
له هغې شپې نه بيا تراوسه پورې ،
زموږ دکلي د بامونو په سر ،
څوک کشمالي نه کړي ،
او دويالې په غاړه ،
ويلني نه تو کيږي ،

او دگودر دشني جلگې له پاسه ،
له سرو منگيو نه يوازې خو کودي پاتې دي .

* * *

له هغې تورې او تبجنې شپې نه ،
چې پکې تا له کلي کډه وکړه
دادی کلونه تير شول
اود زمان دکتاب ډيرې پانې واوښتلې ،
نه بيا دکلي د بامونو په سر ،

چا کشمالي وکرل
نه دو يالو په غاړه ،
ويليني وتوکيدل
او نه گودر بيا په منگيو ، پټ شو .

* * *

په هغه توره او تبجنه بنسپه کې ،
چې ته له کلي لارې
خندا له کلي لاره .
گلان له کلي لارل
او اوس دکلي په آسمان کې ستوری نه ځليږي ،

سپوږمۍ دوریځو تور ټیټیگری اغوستی
آسمان له ځمکې مرور ، ځمکه له ستورو ځنې ،
ورږمه له باغه بیگانه ،
گل ،
له بلبله ،
پردی .
هره شیبه اوهره ورځ ده د ماتم کالیزه ،
دغم کالیزه ،
دستم ،
کالیزه .

کابل ۱۵/۴ ۱۳۶۶

مانی که چونگره ؟

نوره دې نه یادوم ،

نور دې دکور له مخې نه تیریرم

نور دې کوڅه په اوبنکو نه وینځمه

نور دې دکلي دچنار په ډډه نوم مه لیکم ،

نور دې دپله خاوري په سترگو باندي نه موبسمه

اونور دې لاره دگودر نه څارم.

* * *

آرمان، آرمان هغه خوږي د انتظار شپې مې،

چې ستا د زلفو په دار و څریدې.

آرمان، آرمان د هیلو تاندي نازینې غوتې.

چې ستا د مینې په اور و سوزېدې.

آرمان، آرمان هغه دکلي د سنځلو گلان

چې د نا پایه پسرلي په سهارونو کې مې

ستا د راتلو په لاره وغورول.

اوله رنگینو امیدونو نه مې،

تا ته د زړه په سر مانی جوړه کړه،

خو ته یوازي د یوې شپې، یوازي د یوې،

لنډې شېبې له پاره

زما د هیلو رنگینه ماڼۍ ته ننوتې ،

بیا دې په سرو منگلو ،

زما د زړه په وینو ،

زما د هیلو د ماڼۍ په دیواله ولیکل ،

چې دا جونگره خوزما د اوسېدلو نده

او بیا د تل له پاره ،

زما د زړه له کوره ووتلې .

* * *

نوره دې نه یادوم ،

نور دې د کور له مخې نه تېرېږم ،

نور دې کوڅه په اوبنکو نه وینځمه ،

نور دې د کلي د چنار ،

په ډډه ،

نوم ،

نه لیکم .

کابل ۱۳۰۷/۴/۱۹

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

د رڼا خبره

شپه شوه د رڼا خبره هيره شوه
تا نه چې زما خبره هيره شوه
ستا خواږه يادونه مې په زړه ووري
نور مې د هر چا خبره هيره شوه
ورانه ميکده شوه، د نيا ورانه شوه
خم نه د صهبا خبره هيره شوه
ما ويل که راغله ورته وايم يې
باغ شو د غوتيو په سرو وينو سور
گل نه د خدا خبره هيره شوه
هيره يې وعده کړه د سبا په نوم
نکاري نن يې بيا خبره هيره شوه
بنکاري نن يې بيا خبره هيره شوه
پاتې منتظر يې خلبدو ته شوم
لمر نه د خلا خبره هيره شوه.

آلمان

۱۹۹۳ نومبر

د ونو ماتم

شپه راختلې ده، سبا نشته
تیاره رابره ره، رڼا نشته
خمونه تش دي میګډې ویجاړې
شرنگ د پیالو نشته، غوغا نشته
بلبلان ځي ونو ماتم نیولی
د گل په شونډو کې خدا نشته
مجنون د تورې شپې په دښته کې ورک
شغله د حسن د لیلیا نشته
نه د تاک لور، نه یې برېښه نڅا
هم یې لذت هم یې گنا نشته
د زاهد عمر له درواغونو نه ډک
یوه شیبه پکې رښتیا نشته
دنیا له ښکلو ښاپیرو ډکه ده
خواره کاته مې د آشنا نشته
کلی هغه دی کوڅې هغه دي خو
د لیونو پکې غوغا نشته

ساقی! ما بنام شو ډیوی ولگوه
ستوري پر ټوتي دي خلا نشته

آلمان/ مارچ ۱۹۹۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

د سکروټو ښار

نن یې بیا خونړې خال په رخسار کینښود
په جلوه کې یې ښایست په گلزار کینښود
عشقه، وړ یې په رښتیا د سلطنت شه
د زړه تخت مې د سکروټو په ښار کینښود
له جنته دې در تیر شوومه زاهده
نن مې سرپه دروازه کې دیار کینښود
په تندې مې د سجدې داغونه نشته
میکده کې مې زنجیر او زنار پرینښود
زه دخپلو سادگیو قربانې شوم
چې مې لاس په کوتنۍ کې دمار کینښود
پرون راغله اوریې بل راته په زړه که
نن یې گل راته په سوې مزار کینښود
ددې وخت ناخوالې وگوره کاوونه
په ساړه ژمې یې نوم د بهار کینښود

د خدای په ژبه

جانانه پا خپره ډیوه بله که
د زړه روښانه مملکت مې ترور میو و نیو
سترگې مې نه غږېږي ، لار نه وینم
هوا درنده ده دلته ،
سا نه اخلم.

کړکۍ مې پرانیزه د باغ په لوري.

* * *

جانانه پا خپره ډیوه بله که
زه د ابلیس په ژبه نه پوهیږم
ماته د خدای په ژبه و غږېږه
نور له دیدنه د شیطان ستړي یم
لېراته مخ د پرنستو وښیه
لېرې مې نظر په رڼا و لمبوه ،
لېرې مې د لمر په څنډو و زنگوه
لېراته حورې د شغلو وښیه.
پدې درنده هوا کې ،
یوازي کرکه ووري ،

کرکه خاندي،

کرکه ناخي،

او د خوږې مينې تنکي گلونه

دو چو شونډو په سپيرو د بنتو کې و سوزېدل.

يو ازې کرکه ده چې ناخي د ابليس په ژبه،

زه د ابليس په ژبه نه پوهېږم،

ماته،

د خدای،

په ژبه،

و غږېږه

کابل غبرگولی ۱۳۷۱

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

شارپي کوخې

وران دی مالتونه، کوخي شارپي دي
لورپه لور غمونه، کوخي شارپي دي
سوزي مې د کلي شني با غچې پکې
بل دی سره اورونه، کوخي شارپي دي
لاس کې مې د ميني گلان مړاوي شول
جر دي وربلونه، کوخي شارپي دي
نه د پېغلو جوش نه د زلمو خروش
شر دي گودرونه، کوخي شارپي دي
وخت د بي ننگي دی دنيا بله ده
مړه دي غيرتونه، کوخي شارپي دي
نه د سهار ستوري نه د لمر خريکه
بر دي تورتمونه، کوخي شارپي دي
تشي ميکدي، خمونه تش پراته
تش پکې جامونه، کوخي شارپي دي
زانگي مې قسمت د شپې په زلفو کې

شيپې دي او خيالونه، كوڅې شاپې دي
تللي ده خندا نوره لسه كلي نه
ووري ما تمونه، كوڅې شاپې دي
ټيټې چې شملي شوې جنډې جكې شوې
سره شول مزارونه، كوڅې شاپې دي
توره تروپمى ده لارې وركې دي
مړه دي مشالونه، كوڅې شاپې دي

آلمان اپريل ۱۹۹۶

خوب

ويده وم خوب مې لیده،

چې د شيپې دروند او پر سېدلی بدن،

زمورد كلي د غونډې له پاسه

د سپين سهار،

په دار،

ختلی،

څرېدلی، بنکاري

ويده وم خوب مې لیده

چې د لمر پېغلي او زرینې، نازینې لونه،

زموږ د کلي د گلبو توبه قالینو باندې،

خاندې،

مستي موي،

نخاوې کوي

او په خمارو، شپو وهلو ځانگو وپشتي د رڼا جامونه.

ويده وم، خوب مې لیده.

* * *

ويده وم، خوب مې لیده،

چې يو بيساري، گلالي پسرلي،

زموږ د کلي، باغ، په سراخيستی،

او د غوتيو بهير،

زرغونو لښتو کې خپې، خپې رنگونه کړي.

ويده وم خوب مې لیده،

چې ډلې، ډلې کليوالې مسافرې مرغی،

بیرته ستنېږي له پردیو نا آشنا پا غونو،

او بیا له ډېرو کلو وروسته،

د خپل کلي،

د چنار،

په خانگو،

د ناز خوبونه کوي

ويده وم،

خوب مې،

ليده،

خو چي را پا خېدمه،

سترگې مې پرانيستلې،

و مې ليدل.

د شپې بويناک او پر سيدلی بدن،

لکه ورسته او کر غېرته ورېمه،

زمورد کلي په کو خو کې لا تراوسه جاري،

او د لمر، پېغلي،

ناز نيني،

او حسيني

لوني،

زمورد کلي د ديوال تر شا هما غسې په خوب ويدي وي

او باغ،

تراوسه،

رژېدلی،

نښتېڅلی،

پروت دي.

نه غو ټیو بهیر،

نه د گلونو کاروان،

نه د رنگونو خپې،

نه د مرغیو د وزرونو، اوز،

اونه د لښتو تنفس،

چمن،

خالي،

له ټولو.

یوازي شپه،

یوازي دود،

یوازي خړه و سپنيزه هوا،

زموږ د کلي په کوڅوکې، جاري.

المان

نومبر ۱۹۹۵

نا هيد

توره شپه کې بله کره د سرو وینو ډیوه ناهید
چیغه د پاخون شوه دننگونو حماسه ناهید
اور یې د ابلیس د هوسو نوپه کور پورې که
ووته له ځانه، شوه د ټول ولس شمله ناهید
پانې، پانې پرېرته د سرو گلو غونچه ناهید
وځلېده، وځندېده، سرو وینو کې سره ناهید
هغه د ملالی د یادونو سره جنده ناهید
هغه د افغان د غیرتونو ترانه ناهید
گډه یې غوغا کره په خاموشو ماښامونو کې
بله یې رڼا کره، ترورميو د وختونو کې.

* * *

گل د بېغلتوب، یې د قاتل د غاړې هارنه که
بناد یې په خپل حسن د وحشي هوس ښامارنه که
" نه " یې د قدرت د لېونو پر تندي ولیکل
لږ د تورو زلفو یې بې سروته دستارنه که
لنډ یې که له ځانه د یاغي ستم ناولی لاس

توردنمن د خلکويي له ځانه سره يار ته که
جگ غيرتې سريې تيت په مخ کې د اغيار نه که
خان يې قرباني که، خپل غرور يې ترپنه ځار نه که
ستوری شوه، سپوږمۍ شوه، د ننگونو بام ته وخته
کړيکه د، غيرت شوه، د يادونو بام ته وخته.

* * *

ووايه اسمانه! تاد وينو ځلا وليده
تاد شهادت د ناوې، مسته خدا وليده
تا په خپل هيواد باندي مينه لايلا وليده
تا په خپل هيواد باندي مينه لايلا وليده
تايې په تندي باندي ليکلې وفا وليده
تايې په خوږو سترگو کې رازد مينې ولو سته
تايې انگيو کې سپېڅلې حيا وليده
تا هغه سپر غی، هغه د تورو برېښنا وليده
تايې په لمنه کې د ستورو نڅا وليده
وگوره اسمانه! مور سرونه تپتو وورته
خاوري د پښويې په سرو سترگو بڼکلو وورته.

* * *

ووايه اسمانه تاد شپې قاصدان وليدل
تاد پرنبتو جامه كې تور شيطانان وليدل
تاد افغانانو د عزت تاجران وليدل
تاد وينو تېري، خونې قصابان وليدل
تاپه كتابونو بارېې علمه شيخان وليدل
تاد كندهوالو په تخت سپاره اميران وليدل
تاد دنگ په خاوره كې زنگي غلامان وليدل
تاد چلتارونو دهيواد ملنگان وليدل ؟
خنګه بنكاريدل د ترورېميو دنېمار بچي
دا په غيرتي كابل، پريوتي دناتار بچي.

* * *

دازخمي كابل، دغه په سرو وينو لړلې بنار
داد اهرېمن، تورو منگلو ته لويدي بنار
داد تالانگرو له ستمه سوزيدلي بنار
داپه پته خوله په سلو ژبو غريدي بنار
دا هره شيبه په ماتمونو ژرېدي بنار
داد گلو بنار، زمورېد پيغلو نازولي بنار
داپه جگه غاړه هر دېنمن ته دريدي بنار

داديرغلگرو دسپرو دسترگو خلی بنار
بیا دخپلو لونیو او زامنو په ویر ، وژرید
بیا دخوانو زړونو په زلمیو وینو ولمبید

* * *

یه اسمانه ، دلته خومرگونه ستړي شوي دي
چیغې ستړي شوي ، فربیا دونه ستړي شوي دي
لارې ستړې شوې دي ، گامونه ستړي شوي دي
اوبنکې ستړې شوي ، گریوانونه ستړي شوي دي
هیلي ستړې شوي ، ارمانونه ستړي شوي دي
زړونه ستړي شوي دي ، غمونه ستړي شوي دي
دلته په جنت کې دوزخونه ستړي شوي دي
دلته په گلونونو کې اورونه ستړي شوي دي
دلته په دې خاوره ، دستم غدی پریوتې ده
دلته په دې خلکو ، د ماتم غدی پریوتې ده.

* * *

وگوره اسمانه ، اراده دپیکار وگوره
لاره دغیرت کې ، هنگامه دایثار وگوره
ژمي دتاریخ کې سره غاټول دبهار وگوره

سره غيرتي وينه د ناهيد په رخسار وگوره
دلته ويـره نشته له سرونو سره لوبې دي
دې لمړينه خاوره کې ، دستور و مزار وگوره
پاکې پلوشې به يې د شپې گريوان ور خيري کړي
پيغلو دکابل سره ، تړون دسهار وگوره
داياغي ککړې اهريمن ته د سجدونه دي
دلته دستم توري جندي درپييدونه دي.

آلمان

مارچ ۱۹۹۴

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

راځه چې وژاړو

راځه چې وژاړو په چينغو چينغو
دلته خو نور څه د خدا لپاره پاتې نه دي

* * *

دلته رڼې مېکدې و سوزېدې
دلته نشې په وير بدلې شولې
چې د مستيو هتگامې وې پکې،
لاړې هغه کوڅې، شدلې شولې
دلته، وحشي بادنو ټول گلونه ورژول
دلته تر خو سپليو شنه باغونه و سوزول
چې ستا راتلو ته يې شپې شمېرلې
چې ستا پلونه يې په عطرو وينځل
هغه تنکې،

تنکې،

غوټې،

بهاره، پاتې نه دي.

* * *

هلته چې ما او تا، د ميني په سپېڅلي نامه،

د زړونو شمې، د قصو په بناړ کې بلې کرلې

هلته چې مور د شپې وزرونه، په لمړینو پلوشو و تړل

هلته چې مور د مر جاني اوبنکو خلانده غمي

د ارمانو نو د ما نه په دېواله و تومبل

تاندي غوتې مود وېرمې په لار کې کرلې

کودرې هم اوس د قصوله بناړه پاتې نه دي.

* * *

دلته د تاک ونه کافره بولي،

دلته سندرو ته زندی اچوي

دلته د پوهې دروازي تړلي

دلته، تخته او تبا شیر اوس شیطاني توري دي.

قلم، خوک نه پېژني،

کتاب معنا نه لري

دلته په شونډو اوس یوازي د توپک قصه ده،

د الفبې، خوږې نغمې له خونړي نا تاره پاتې نه دي

* * *

هغه د کلي سپیدار، او هغه جگې د چنارو ونې

چې یې سرونه رسيدل تر شنه اسمانه پورې،

د مجنون و لې غونډې،

اوس يې سرو نه په پښو لگيږي

اوس هغه سبر قامتونه، ياره پاتې نه دي

راځه چې وژاړو،

په چيغو،

چيغو.

د باد په کجاوه کې

ملا د باد په کجاوه کې راغي،

ملا د وريځو د اوبسانو له کاروانه سره،

په ښار راتوته

او په "خورجینه" کې يې،

يو څو نا چلې

له تاريخه غورز بدلې

"کرنښی" راوړي

ملا، کوڅه په کوڅه گرځي له ښاريانو نه خندا رانيسي.

* * *

ملا توپک غاړې ته واچاوه، جگړې ته ولاړ،

ملا "غزا" کوي، جامې رنگوي،

ملا په سپينو، نازينو گوتو،

د خپل لنډي ټوپک ماشه راکاري،

ملا د "کفر" په کاله باندي يرغل راوړی.

* * *

ملا په سپينه بادي اوښه باندي زين کېښوده،

ملاته گوره.

هم "غازي" شو، هم "شهيد"،

هم سلامت،

بېرته تر کوره راغی.

ملا بزگر شو، په پټيو کې سکروټې کړي

ملا د سرو لمبو سترې، ټولوي

او د لوگيو درمنده ته له خدا شې شين دی.

* * *

ملا ياغي شو، له "محرابه" ووت

ملا د خداي خونه په تيرو ولي،

ملا په سرد کاغذي گلونو تاج راوړی،

ملا د تخت په طلا بې مورگولا سونه ايښي.

* * *

ملا بې سته، بې پوښتنې د جنت په دروازه ننوت،

ملا ساقی شو،

ملا ویشی د کو ثرو،

پیالی،

ملا د حورو، له غوښنو گلابی شونډو مچکې اخلي.

ملا په سپینه او "سپېڅلې" شمله بنگ و تړل.

* * *

ملا بارن شو.

ملا، باد شو،

ملا، وورېده،

ملا د وریځو له رڼدو سترگونه و خڅېده

او ملا سپین شو،

ملا سور شو،

ملا تور وخته،

ملا د تورې شپې څادر شو، په ښارو غورېده،

او ملا سیوری شو،

خونه پوهیږم،

چې د څښتن، که د شیطان سپوری

د جانان سیوری، که د ځان سیوری.

کابل ۱۳۷۱/۳/۱۵

د زړه په بتکده کې

گرځم د زړه په بتکده کې مې بتان ماتوم
کعبه د هیلو وړانوم، سردارمان ماتوم
چې مې د خیال په تېشه و توره په خپل ذهن کې
هغه د ټول عمر انځور مې د جانان ماتوم
گدا خونه یم چې خیرات به له فلکه غواړم
غرور د غره اوبه کوم، خوله له اسمان ماتوم
زړه په دریاب ورگډوم امیل د اوبنکو اوبم
سپېی د هیلو ماتوم، خوله د باران ماتوم
چې یې زموږ په کرونده کې لمبې وکرلې
بادونه ریمه، لاسونه د توفان ماتوم
زاهده تا که میکده کې پیالې ماتې کرلې
زه له توبو نه توبه گاریمه، پیمان ماتوم.

المان

۲۰/۲/۱۹۹۹

د اغزو په سر

خپل رانه پردي شول، د پردو په سر
گل راته اغزي شول، د اغزو په سر
نن خومره راتپت شولو آسمان په ما
ستوري مې خلیزي، د بنو په سر
ژبې يې د سترگو راتهه وویلل،
ژوند دی تپروه يې د لمبو په سر
تپر شولو بلبله د گلونو وخت
اوس دې زنده گي شوه د اغزو په سر
گوره د آشنا پسرلنی بنایست
خاندي يې گلان، د اننگو په سر
خیر دی که يې سترگې درواغجنې شوې
پالمه يې مینه، د لمبو په سر

سکروٽي په جام کې

توره تروږمۍ ده رڼا نه راځي
شپه ډېره اوږده شوه سبا نه راځي
راغي پسرلي خو پسرلي نه شو
بني په ويراخته دي بورا نه راځي
گوره چې وعدي دي د رواغچني شوي
سره و خوري رېباره آشنا نه راځي
هسي له توبو يې توبه گاره کړم
خولې ته مې توبه له گنا نه راځي
خاوري د کوڅې يې بادوي په سر
ټول کلي مجنون شو ليلا نه راځي
جام کې مې ساقي سکروټي واچوه
سوی زړه ته يله دوا نه راځي

آلمان مې ۱۹۹۴

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

د باد په وړانو کنډوالو کې

د باد په وړانو کنډوالو کې مې يو گل وليده

پانې يې زيرې، او په شونډو کې يې

د خدا،

رنگ،

وچ و،

نه يې وړمه پېژنده،

نه يې قصه د غورېدو ياده وه.

د باد په وړانو کنډوالو کې مې يو گل وليده

د مخ کتاب يې له غمجنو افسانو نه ډک و،

په هره پاڼه يې داغونه د خزان پاتې وو،

او هر خپر کې يې يوازي د خزانو او رښېدو قصه وه.

* * *

د باد په وړانو کنډوالو کې يو گل،

د يوې مينې په نوم

د يو بې پايه پسرلي په هيله،

دواړه منگولي لگولي د زمان په لمن،

د باد،

په وړانو،

کنډوالو،

کې....

المان ۲۷/۲/۲۰۰۲

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

راشه پسرليه

راشه پسرلييه ، دغوټيو له باران سره
سيل درنگ او بوی سره دمشکو له کاروان سره
راشه دغوټی له سترگو پريمينځه رانجه دخوب
راشه د زخمي زخمي غاټولو له درمان سره
راشه چې چراو شي په غميو ، نبتیځلی ، باغ
راشه پسرليه ، دگلونو له توفان سره
راشه چې دونو په بنځونو پانې وناخي .
باد ترانې ووايي ، دغرو ممانې وناخي .

* * *

ژمی دی خفه نه شي دگلونو دغوټيو په ځای
مونږ درته په لاره زخمي زړونه غورولې دي
خیر که وچکالي ده نه شبنم شته نه باران اوري
ستا دراتلو لاري مو په اوبنکو ، پريمينځلي دي
اور مو په سروړی ، خو ډيوې مو لگولې دي
زړه د ترورميو کې مو ستوري ځلولې دي
راشه پسرليه ! زمونږ کلي ته لمر راو له
بیرته يې پخلا که ، د عمرو مرور راو له .

* * *

راشه چې باغونه مو ساړه ژمي وهلي دي
راشه چې گلونه دخزان سيلی زپلي دي
راشه چې دبوټوپه رگونو کې ساوچه ده
راشه چې غوټيو په سرووینو کې لمبلي دي
دبنتې سوځيدلي ، چمنونه رځيدلي دي
کرنې د قسمت يې په لمبو راته ليکلي دي
بس دی دا ورونو ، دسوځونو کتاب واړوه
بس دی پسرلييه ، دغمونو کتاب واړوه .

* * *

خه دی بهار خه دی ، چي رنبا دمستی نه لري
سا دمستی نه لري ، صهبا دمستی نه لري
شور دمینی نه لري ، سور اور دمینی نه لري
خاخکو دشبنمو کي خلا دمستی نه لري
خه دی بهار خه دی ، چي موسکا دغوتی وریبی
خه دی بهار خه دی ، چي خندا دمستی نه لري
خه دی بهار خه دی ، چي ویدی نغمی پا نه خوي
تاندي غوتی ویني نه کري ، شني ورمي پا نه خوي .

* * *

راشه پسرلیه ، چي دلمر گلونه و خاندي
توره شپه سباشي ، دسحر گلونه و خاندي
باغ په خندا سر شي ، لراو بر گلونه و خاندي
راغ غونچي ، غونچي شي پیغامبر گلونه و خاندي
بیا دیغلو نجونوپه تهر گلونه و خاندي
غر په گلو پت شي په کمر گلونه و خاندي
بل شي په سپيرو دبتو ، دگلو خراغونه بیا
پورته شي ، ریانه دغا تولو بیرغونه بیا

* * *

راشه په سپيرو دبتو کي سا د ژوندون و کره
راشه په سر و زرونو کي اور و جنون و کره
راشه بیا رو بنانه که دمینی دمزلونولار
راشه د لیلی زره کي وفا دمجنون و کره
راشه ترې تالی دو رمي په میو مستي که
راشه د مابنام په دبتو ، سپین سبا وون و کره
راشه پسرلیه ، باغ ته ناوي دگل راوله
ساندي ترانې که ، وزرماتی بلبل راوله .

* * *

ترکي د بگرام درنه جامونه دسوما غواري
شور غواري ، شرر غواري ، نغمي غواري ، نسا غواري

پيغلې د بخدي درنه دردونو ته دوا غواړي
بيا په نو بهار کې د بهار مسته خندا غواړي
پريږده له قفسه ، بنايسته بلبلې والوزي
د ازخمي غوټې له تانه شونډې د موسکا غواړي
زيب يې د پيکيو شه ، گلاب د گريوانه يې شه
سوز يې د سندرو شه ، رباب د زنگانه يې شه .

* * *

بيا به دا خزان ، خزان وختونه بهارونه شي
بيا به دا شډل ، شډل ډاگونه چمنونه شي
بيا به دا اغزي ، اغزي باغونه سره گلونه شي
بيا به په رنگينو گلو ، بنکلي وربلونه شي
بيا به غم وهلي ما بنامونه ، سهارونه شي
بيا به د سپين غره غاړې ته ستوري اميلونه شي
بيا به د کابل لمنه ډکه په گلونه شي
بيا به د بابا پگړۍ جراه په لعلونو شي .

* * *

تا که پسرليه ، د گلونو گيډۍ راوړلې
تا که د وږمې په وزر تاندې غوټۍ راوړلې
تا که درنا ناوې له تورو شپو راوايسته
تا که د باران د رڼو خاڅکو ډولۍ راوړلې
تا که په خاموشو ما بنامونو کې شور وکره
تا که زخمي زړونو ته د مينې پټۍ راوړلې
ته به ابدې شې ، ته به پاتې شې په زړونو کې
ته به د ژوند سا شې ، په ډاگونو ، په باغونو کې .

آلمان

۲۰/۲/۱۹۹۹

پردي

پيژني نه مي څوک يم پردي دلته
وايي نه سلام هم ته سلام مي څوک
گهي نه ځان سره ځانه له مي څوک
وايي نه نام او دتنگ ل سياراته څوک

* * *

ويشلي خدا سره چاله مي نه
نه مي له چا سره ژړا شريکه
شان يو مينه سره نورو له مي نه
شريکه سا سره نورو له مي نه

* * *

نه پا شوي جلا وني له لکه
خيستي سرا په سيلی زماني د
غه مر وهلي توفان دشپي لکه
اخيستي وزر مي سړوبادونو

* * *

قيصه تبتيدلې ده ياله لکه
شم نه تخنولي ذهن دچا نور

هيله ورکه کي شپو په دوخت لکه

شم نه تودولي زړونه دچا نور

* * *

سرباز شوي مات کي سوبه په لکه

ستري جهان له ستري، خانه له

مين مه ناکا کي مينه په لکه

ستري نه پيما له ستري، هوډه لکه

* * *

چت او نه اسما تر سروو مي هلته

گنهي مي اتخور خيريم، پردي دلته

خاوره خپله په ومه اتل هلته

گنهي مي توريمه، وياړه بي دلته

* * *

راغلم بارنه له سکروټو دسرو

ته رښا ليوږد نو تومتود

راوتښتېدم نه وريخو تورو له

ته ښار سپليود او باد د راغلم

* * *

تري ميني د وينه شرقي زما

کي قدم هر په ده کرکه دلته خو
لیوال خبري پستي یوي د زه
کي چم په زما دي تیري خودلته

* * *

جنت په خه ستایي بی دوزخي ته
کوي خه چمن ته بی صحرايي، ته
بی وړ بدلوز دسو لرگی وچ ته
کوي؟ خه گلشن خه، باغ په بی ستا

* * *

بولي مي وحشي شم تي پا ليري که
تولوي خان رانه شم ورنژدي که
کوي کرکه غارمه و مينه که
نروي دنيا وکوم، که کرکه

* * *

راته دي غزي ابي خانگي تو بود
که ډ پيغوره له بی خندا دگل
خاخي زهرئي نه ونو وړو له
که ډ اوره سره له بی اروا خوانه

* * *

يم ٽي بو غرو جگو د وطن د زه
کيرم شين نه کي چمن پردي دلته
ده بنخه ريبنه مي کي خاته لمر په
کيرم شين نه کي گلشن غربي دلته

* * *

پيڙني نه مي څوک يم، پردي دلته
دي هلته پت زما او عزت زما
ځايپرېم نه کي جنت پردي دلته
دي هلته جنت زما دوزخ، زما

آلمان اکتوبر ۱۹۹۴

د جانان سترگو کي

بياد ارمان غوتي رڙيري، د جانان سترگو کي
ډلي د مني راوريږي، د جانان سترگو کي
د شپې سريزه ده تور تم په برېدلو بنکاري
د تور ما بنام ستوري ځلېږي د جانان سترگو کي
لمر شهيد شوی که افق زموږ په وينو سور شو
که سره غاټول دي چې ټوکېږي د جانان سترگو کي
د جانان سترگو کي زما د ژوند بيري ډوبه شوه
ياغي توفان دی چې بهېږي د جانان سترگو کي
شور د ځوانۍ دی که لذت د يوې نوې گناه
که د تاک لور لوڅه نخېږي د جانان سترگو کي
لکه چې بيا په محتسبه بلا واوښتـمه
سپېره قسمت راته گوا ښېږي د جانان سترگو کي
"کاوونه" بيا دې د زړگي جونگرې اور اخيستی
که د هوس لمبې بلېږي د جانان سترگو کي

آلمان

۱۶/۹/۱۹۹۶

اندېښنه

اندېښنه د يوې ونې يه سر نه ده
اندېښنه، د يوه باغ د رژېدو ده
که يوه چينه رنده شي باک يې نشته
د تمام کلي ويا له په وچېدو ده

د آشنا پل

د يار په مخ زلفې خورې خو نه دي
لار اختلې تورې شپې خو نه دي
سر ټيټوم د آشنا پل بڼكلوم
زاهده ستا تشې سجدې خو نه دي
زه به نو ولې ترې پر هېز كومه؟
پيالې د ميو ودي، توبي خو نه دي
شيخه، ستنې دې كه ناولې گوتې
د بڼكلو زلفې دي تسبې خو نه دي
زرگيه روڼ به دې كړي دود به نه شي
د مخ شغلي يې دې، لمبې خو نه دي
راځه چې بلې كړو د ميوو ډيوې
ساقې! لا وړانې ميكدې خو نه دي
كا وونه تمه د وفا ترې مه كړه
مغربي نجونې پښتنې خو نه دي

آلمان

سپتمبر / ۱۹۹۷

مري ڏيوې

ساقِي دورِ غجنِي دِي وِعدِي شوي، ڏيوِي بلي نِه سوي
په مِڪدِه کي ڏيوِي مري شوي، ڏيوِي بلي نِه شوي
خونِه تش، پيالي نِسڪوري، مِڪدي ويچارِي
بيا د زاره زاهد دوري شوي، ڏيوِي بلي نِه شوي
سپوڙمي په ورپخو کي ويده، ستوري دودونو کي پت
د توري شپي زلفي خوري شوي، ڏيوِي بلي نِه شوي
تسه بيد ياده نه ليلا نه بي کپڙي شته پڪي
مجنونِه! خوري دِي اسري شوي، ڏيوِي بلي نِه شوي
يوه سپرغي وه خلدله د ايرو په منح کي
اوس هري خواته سري لمبي شوي، ڏيوِي بلي نِه شوي
باغ کي چوپتيا ده، ونِي زانگي د ماتم په خنو
د ژمي شپي خومره اوردِي شوي، ڏيوِي بلي نِه شوي
چا بي په ياد چپرته نه شمه او نه گل کينبوده
د سرو غاتولو مري پري، ڏيوِي بلي نِه شوي
د جانان غمه د زره کور راته روينانه که ته
بيا تور ما بنام، توري تيارِي شوي، ڏيوِي بلي نِه شوي

آلمان ۲۳/۹/۱۹۹۶

له دېوالونو سره

هره شېبه له خړو خړو دېوالونو سره

د زړه خواله کومه

* * *

هر سبا يې چې مې له خوبه سترگې و غړېږي،

د خړو و سپنو تړلې دروازه وينمه

او د کوتې د ديواله له داره زورنده کو چنی کړکی

چې د هوا غلی تصویر يې له زاړه او سو لیدلي قابه گوري راته،

او ديوالونه، بس يوازې دېوالونه، چې لا سونه يې ورکړي يو له بله سره

او ورو په ورو رانژدې کېږم ماته

کله چې ساه با سم،

لکه خپره مې په مخ لگېږي.

خوزه لگيا يم هر ورځ له ديوالونو سره،

د زړه خواله کومه

* * *

چې د ما بڼام لښکرې راشي خپلې تورې جنډې،

د ديوالونو په يروړ پوي،

د لمر گزمه سترې ستو ما نه بيا له دنگو دنگو غرونو واورې

زه د خلورو ديوالونو په ساړه تابوت کې وغزيرم،
او د خوبونو بنا پېری مې، په پټو وزرونو،
خان سره بوزي کومې ليرې نا آشنا سيمې ته،
چې نه کړکې، نه ديوالونه، نه دو سپنو ترلې دروازي وي پکې
نه څوک هوالکه تصوير په قاب کې بنده ساتي.
زه لکه بناده او آزاده مرغی،
هر خوا والوزمه.
هر خوا وگرځمه
د هرې ونې په تنکيو پانو زړه و مونږم
د هر گلپوتې د غوتيو خوږې شونډې بڼکل کړم.
او د هر چا غوږ کې د مينې ترانه ووايم.
کله چې ستړی شم راوگرځمه،
او د خپل زړه د نيا ته ننوزم
بيا له ختيځه تر لوېديځه، له شماله تر سهيله پورې،
بیرته هماغه ديوالونهاو د وسپنو ترلې دروازي ووينم
او د کوتې د ديواله له داره زړوندي کوچنۍ کړکۍ
چې گلوزره وږمې،
لکه د مړو تصويرونه، په زاړه او سولېدلي قاب کې بندي ساتي

* * *

زه له دې خړو دېوالو ستړی يم،

زه له تړلو و سپنېزو دروازو ستړی يم،

زه له دې زورېندو کړکيو،

له زړو قابونو

کرکه لرم.

کابل پلچرخي زندان

۲۵/۸/۱۳۶۷

دوينو جام

يه آسمانه ، بيا دې خه لوبه آغز كړه ؟
بيا دې كومه غمپروړه نغمه ساز كړه
ټول وطن مې دعمر و نو غم كده شو
زړه دې بيخ كه ، ورته خنده ، ورته ناز كړه

* * *

د آسمان په لاس كې بيا دوينو جام دى
بيا يې كړى ، قربانۍ ته زما لام دى
ټولوطن راته د سرووينو درياب شو
ورخ مې شپه ده ، هر سهار راته ما بنام دى.

* * *

د وحشت په اور كې سوزي ، ايرې كيږي
د وطن هستي مې ټوله نابود كيږي
د بنمنانو هسې اور راته كرلى
چې يوربم سل يې نور رازرغون كيږي.

* * *

د وحشي ستم دوران دى په وطن كې
هر قاتل اوس قهرمان دى په وطن كې

دوطن لمنه سره ده په سرو وينو
جوړد سرو وينو باران دی په وطن کې

* * *

سرې لمبې دي ، دبابا وطن مې سوزي
زړه مې سوزي ، ځان مې سوزي تن مې سوزي
په گلونو مې سکر وټې راوريږي
باغ مې سوزي ، بنايسته چمن مې سوزي

* * *

هريو « دوست » ته مې چې لاس ورکه دښمن شو
اهورا مې چې باله ، اوس اهریمن شو
هريو راغې ، زه يې چور کړم ، زه يې بور کړم
هريو لاره قرباني ، زما وطن شو .

* * *

وطن وران شو ، ملت چور شو ، ولس خوار شو
څوک په يوه او څوک په بل نامه ازار شو
نه مو " کور " شو ، نه " کالي " شول ، نه " ډوډۍ " شوه
څه چې پاتې له نيکو وو ، تارو مار شو

* * *

سهار ويني رابهيري ، ما بنام ويني
صراحي نه ويني خاخي له جام ويني
خه دوينو زمانه شوه لويه خدايه
اغزو ويني راته بنكاري ، انجام ويني.

* * *

تاپه كومه گناه وژني ، وطنداره ؟
قرباني بي بيادكوم غا صب لپاره ؟
ستاله وړانو كنډوالو نه نور خه غواړي ؟
چي لاس نه اخلي د بنمن له دې ازاره .

* * *

دوطن سپين سري مور شوله سرتوره
داسمان دناكردو بهيرته گوره
اوس دوينو په درياب كي ده ولاړه
چي پرون وه په سرو گلو كي سموره

* * *

چي دگلو داني وكرم ، اغزي شي
هر گلرخ ته چي زړه وركړم بازاري شي
هر " امام " پسي چي زه اقتدا وكرم

د مسجد له کونجه پورته شي ، عاصي شي

* * *

چاپه يو او چاپه بل نامه خراب کړې
چا ايرې کړې ، چاپه سرو لمبو کباب کړې
نه پوهيږم خه گناه لري وطنه !
چې داهسي يې د سرو وينو درياب کړې.

* * *

د ملت په اوبو سپور شي محترم شي
هم کعبه شي ، هم ساقی شي ، هم صنم شي
هم يې وژني هم په قبر ورتنه ژاړي
هم قاتل شي ، هم قاضي يې دستم شي.

* * *

لويه خدايه ته دا توره شپه رڼا کړې
ټول افغان بيرته په خپل وطن بسيا کړې
شيطاني تروپمی وولی په ستورو
ورنه خلاصه د افغان د زړه دنيا کړې.

آلمان

جون ۱۹۹۴

د «زه کابل یم» د کتاب لیکوال ، نباغلي م.ح. حسام ته :

یولیک ، یو پیغام

یوه دوطن دارما نونو یاره
یوه دولس د فریادونو یاره
زما دغم اود قلم شریکه
یوه دکابل د ماتمونو یاره

* * *

تامې د زړه په سوزیدلې د بنسته
بیا دیادونو اغزي وټو کول
تامې د ذهن رږیدلې باغ کې
بیا د غمونو گلان و غورول

* * *

تامې د سترگو د اسمان لمنې
بیا د ماتم په وریځو ولرلې
تامې بې وسه بې فریاده اښکې
بیا دارمان په مزار و شیندلې

* * *

تامې د ذهن و زرماتې مرغه
بيا د کابل د کنډوالو ميلمه که
تامې د ژوند د اميدونو قاصد
بيا د وطن د هديرو ميلمه که.

* * *

لاړم د خيال په وزرو والو تمه
په سوزيدلي کابل وگرځي دم
دورکو هيلو د لتون په تمه
په نړيدلي کابل وگرځي دم.

* * *

پيدا مې نه که هغه بنکلي کابل
د افغانانو نازولي کابل
زما کابل ، زما منلي کابل
بنکلي کابل ، د گلو خلي کابل

* * *

د بنایسته د زړه په سرمې
د سپيرو خاورو ډيری ليدلي

په هر قدم او هر ه لويشته کې مې
د سوو هيلو غونډۍ وليدلې.

* * *

هغه دميني په شور مسته سيمه
لکه خاموشه هديره بنکاريږي
داکاسي او دنسترنو باغچه
له گلو تشه ده ، سپيره بنکاريږي

* * *

چايي هوس د سوزيدلو کاوه
چايي ارمان دنریدلو درلود
چايي په زړه يوزر زخمونه غوښتل (۱)
چايي اميد د پرزېدلو درلود.

* * *

چايي په خيري گريوان اور پورې که
چايي لمن چايي لونگي پته کړه
چايي تاريخ ترېنه ځولې کې يووړ
چايي دهيلو ناوکي پته کړه

* * *

چايي ويارونو ته كتلاي نه شول
چاته يي جگ سردمنلونه وه
خوك يي رانده و عظمتونو پسي
چاته يي برم دليدلو نه وه.

* * *

چايي پگري له سره كوز كرله
چا پرې لمبي دانتيقام بلي كرې
چايي گريوان رينبي رينبي كه ورته
چاورته شمې دانجام بلي كرې

* * *

نه يي سهار دي دشغلو ملگري
نه ما بنام، رنگين رنگين بنكاري بري
نه يي سپورمي دلمر په مينه مسته
نه خويي ستوري گلورين بنكاري بري.

* * *

نه يي باغونه په گلابو سينگار
نه د بنتونه په غاټولو بنكلي
نه يي مانيو كي پرتم پاتي دي

نه جونگرې چا په ننگ پاللي

* * *

په وينو سره بنكاري لمنه دبنار

پر هر پر هر يې مړه ننگونه ژاري

له زخمي زړه نه يې خخيري وينې

ويرژلي سايي تاريخونه ژاري

* * *

د شنه اسمان مخ يې په وريخو ككړ

شپه يې بهېږي په كو خو كو خو كې

هر لور اوږده دې د ستم لا سونه

مرگ يې نخېږي په كو خه كو خه كې

* * *

په هر خپك خاوره يې وينې پر تې

په هر قدم يې رژېدلي گلان

په هر لنبته يې ز موللي غوتې

په هر ه خانگه سوزېدلي گلان

* * *

اسما يې، دغه زخمي پهلوان

نور درزمونو افسانې نه وايې

دغه د تيرو پيرتمونو راوي

د سترو سو بو ترانې نه وايې

* * *

نوريې «مهراب» او «رودابه» هېره ده

نوريې د «زال» زاړه رازونه نشته

اوس يې په ذهن کې «شعاد» پاتې دی

نوريې «رستم»، «رستم» يادونه نشته

* * *

اوس پکې نوم د «کاکه» گانو نشته

اوس پکې مړه دي د مړۍ رسمونه

اوس پکې ملتې دي سپيڅلې توري

اوی پکې ورک دي د دستار سرونه

* * *

نوريې «اکبر»، «اکبر» غيرت ويده دی (۲)

نوريې «امان، امان» ننگونه نشته (۳)

نوريې مشکي، مشکي شملې ټيټې دي (۴)

نوريې طرزي، طرزي فکرونه نشته (۵)

* * *

حسامه، تاخود کابل په لوتو
د اوبنکو ډیرې ډیوې بلې کرلې
تاد بې گوره شهیدانو په یاد
د خلکو هېرې شمې بلې کرلې

* * *

تاد قلم په هنر منده ژبه
وطن، وطن سندرې وویلي
تاد سرو وینود درياب په غاړه
د مرغلرو مری وپیپلي

* * *

تاد قدرت د لیونوله مخه
ددین سپیخلی نقاب و غورزاوه
تاد منکرو زاهدانو جرم
په خپلو چیغو چیغو ولرزاوه

* * *

ته دریا خرقه پوشانو پیې
د ننگ پېلوڅې په لاس وگرځیدي

ته له دروغ جنوا تالانو سره
د خپل قلم په توره و جنگېدې

* * *

دا هورا په نوم راغلي ياران
گوره زامن د اهریمن وختل
د پښتو جامه کې پت شیطانان
و حشي سرتېري د دښمن وختل

* * *

د شپې برېخي د رڼا د بښمان
د زرو غله دي هنر خه پېژني
داله کتاب او له قلمه پردي
د علم او پوهې سنگر خه پېژني

* * *

له غلونه تمه د انصاف مه کوه
له قصابانو قضاوت مه غواړه
د بې عزتو، عزت نه خو بښېږي
له بې غیرتو نه غیرت مه غواړه

داد سرو وینود ثروت سوداگر
د محبت په ژبه ، نه پوهیږي
داد مرگونو د بنامار قاصدان
د ژوندانه په معنا څه پوهیږي

* * *

داد پرون د معرکې اتلان
د خپلو خلکو قاتلان وختل
داد وطن د ازادۍ جنگیالی
خپله د نورو غلامان وختل

* * *

داد بریندو پرنبتو مینان
د دنیایي جنت خوبونه ویني
داله هیندارونه بېزاره شیخان
تورو کوډرو کې مخونه ویني

* * *

راځه چې لوڅې کړو ناولې څېرې
راځه رسوا کړو درواغجن اتلان
داد گناه او د ثواب مالکان

داد جننت او د دوزخ واکداران

* * *

راځه په چينغو کې لمبې وکړو

راځه تاوده کړو يخ وهلي زړونه

راځه د هيلو غوتې و نازوو

راځه چې ايل کړو خزانې بادونه

* * *

راځه وړمه شو باغ په باغ وگرځو

په سپړو لښتو کې غونچې وکړو

راځه د يووال د سکوت و نړوو

په وچو شونډو ترانې وکړو

* * *

راځه د تور ماښام په توره دره

بنکلی تصويد سباوون کارو

راځه د مرگ د هيلولا په تندي

ځلانده ليکه د ژوندون و کارو

* * *

باور مې نه شي چې د ورېځو مور به

د شنه اسمان په مخ خپره پاتې شي
باور مې نه شي چې دا تور شپه به
د لمر په کلي کې ديره پاتې شي

* * *

دا د سر کښو توفانونو وطن
سرد ستم مخې ته نه ټيټوي
دا د رزمونو په بټيو کې پوخ
د بې ننگيو زخايرو نه قبلوي

* * *

بيا به را پاخيږي دا ستړي ولس
بيا به راوين شي دا ويده ننگونه
بيا به پخلا شي مروړ اشنايان
بيا به تازه شي پخواني هوډونه

* * *

بيا به نو توري تالا نگرې څېرې
په تکو سپينو جامونه پټېږي
بيا به لوټمارې ستمگرې ډلې
د عدالت په گدی نه برېږي

بیا به د لمر گلونه و غوربیري
بیا به سحر په خلیدو لوراشي
شپه به د شپې کلي ته کله وکړي
بیا به سپېدې په برېد لوراشي

* * *

بیا به مو تاج شي د غنمو وړي
بیا به سپرلی شي د بابا په وطن
بیا به جار پرو یوله بله ځني
بیا به را پلنه شي رڼا په وطن

* * *

بیا به کابل شي د ننګونو کابل
د تلژونډیو پر تمونو کابل
د ټول افغان د امیدونو کابل
د بریالیو ارمانونو کابل

۱ جنرال اختر عبدالرحمان له ۱۹۷۹ څخه تر ۱۹۸۷ پورې د پاکستان د استخبارتي سازمان ISI رئیسو ، چې لوی ارمان یې د کابل سوزول او ویجاړول و او د ژرګو نو زخمونو تر نامه لاندې د جګړې نقشه یې په سر کې درلوده.

۲. وزیر محمد اکبر خان

۳. اعلیٰ حضرت امان الله خان

۴. ملا مشڪ عالم

۵. محمود طرزي

آلمان / می ۲۰۰۰

کاوون توفاني

د باد په کنډو الوکې

تللي شيبې

تاته ياد يري هغه تللي شيبې؟

هغه د گلو غوندي،

بنكلي، رنگيني، نازولي شيبې،

چې دې د سترگو د اسمان په تورو تورو شپو کې

لکه د مينې د رازونو ستوري و خلبدم،

او هر شپه دې له ما بنامه تر سهاره پورې

د خپلو سترگو د کتوپه ژبه،

ماته د «مينې»

د «باور»

اود «ارمان»

خوږې قصې کولې.

۲

تاته ياد يري هغه تير، هغه ترخه هغه اغزن و ختونه؟

هغه په تورو وريخو بار هغه دود جن و ختونه،

چې دې د سترگو د اسمان په تورو شپو کې،

«مينه» کو چې،

«باور» پردی شو،

دارمان شغلي خاموشي شولي،

زه دي دسترگوله اسمانه، د باران د يوه خاخكي غوندي و خخېدم

المان/ جنوري ۱۹۹۳

كاوون توفاني

د باد په كنډوالوكې

کابل ته

درنه لوگی شم، گرانه کابله
زمورد نجونو، د پېکې گلله
وجود مې سوزي، زړه مې رپېرې
چې درته سرکرم د غم بدله

* * *

ماتم خخېرې، ستا له خیرې نه
خندا دې څه شوه، سرور دې څه شو
مستي دې څه شوه، هستي دې څه شوه
غېرت دې چېرته، غرور دې څه شو
مانبام مانبام یې، سهار دې نه شته
په ژمي پروت یې، بهار دې نه شته
لمر د پړوتی، سپوږمۍ دې تللې
د رڼو ستورو، سینگار دې نه شته

* * *

د گلو بناره، د بنکلو بناره
بنکلي دې لارل، گلان دې وسول
فضا دې ډکه لسه شنو دودونو

وني دې وسوي، مرغان دی وسول

* * *

په سپينه ريره دي اوبنکی خاخي

له زخمي زړه دې وينې بهـ پـړې

په شنه لمن دې غاټـول د وينو

راز رغونـ پـړي او راغـوړ پـړي

* * *

په سردروي، سکروټـي ووري

په لاله زار دې، خزان پـر پـوتـی

وني لغـړې، گلـونه مـراوي

په شنو باغو دې توفان پر پوتلی.

* * *

دلـمـر په بام دې، اخـپـرد وړ پـخـو

شينکي اسمان دي پتـپه دودونو

غـېـره دې ډکـه له شهيدانو

خلک دې ستـپـري له ماتمونو

* * *

خدا دې چور کړه، وحشي بادونه

غرور دې مات که، بي غيرتلنو
هستي دې يوره داره مارانو
غوټی دې لوت کړې تورو کارغانو

* * *

زه درنه لري، پردي وطن کې
په ياد دې سوزم، په ياد دې ژاړم
هر شيبه دې، له غمه مرمه
په عشق دې پاييم، په نوم د وياړم

* * *

د گلو بناره، د بنکلو بناره
زخمي کابل، وړانده کابل
سوی کابل، ويجاړ کابل
بنکلی کابل، گرانه کابل

المان

۱۹۹۳/۵/۲۰

د افغانستان د نوميالي ليکوال او خپرونکي، اورابناده محمد صديق روحي په ویر کي

د روه مليار.

هغه شنه اسمان ځلانده ستوری

هغه په پته خوله ویانده ستوری

هغه د ورکو کاروانو نو هادي

هغه د نورد سین څپانده ستوری

* * *

هغه په سپینو مرغلو مین

هغه د مینې د دریاب ماڼو

هغه د حسن د تصویر انځور کړه

هغه غږ او د کتاب ماڼو

* * *

هغه د روه د گلزارونو ملیار

هغه د حسن د باغونو ملیار

هغه د دښتو د گلونو ملیار

هغه د پانود رنگونو ملیار

* * *

ستوری و، ستوری شوله ستورو سره

لارو د تللیو په قطار کښېناست
ښکلا به چېرته خپل تصویر وگوري؟
په ایینه باندې غبار کښېناست

* * *

د شپو ځنگل یې په سکروټو وویشت
د یخ په دښته کې یې اور وکره
زړونه یې مست کړل د رڼا په میوو
په ساړه بزم کې یې شور وکره

* * *

ځان یې د شمې غوندې وسوزاوه
تیاره محفل ته یې رڼا ورکړه
خاموشو تورو ته یې غږ وښه
مړو قلمونه ته یې سا ورکړه

* * *

د وچکالی په دغه شنه فصل کې
گلونه پاتې شول ملیار لارو
څوک به پالنه د غوتیو وکړي؟
ورمه پردیسه شوه، بهار لارو.

* * *

څوک به ساقي شي په دې توره شپه کې
څوک به جامونه د رڼا ووېشي
څوک به د ستورد ميخانې وپالې
څوک به مستانو ته صهبا ووېشي؟

* * *

څوک به د خيال په هنر مندو گوتو
له تورو تيرو نه تصوير جوړ کړي
څوک به له زېرو رژېدلو پانو
د رنگينه گلو بهير جوړ کړي؟

* * *

ژاري د روه د سردرو بڼاپېری،
تشو پيکيو ته، گلونه غواړي
له رژېدلي، بي ملياره باغه
د بلبانو او ازونو، غواړي

* * *

هغه د مينې د بڼکلا انځورگر
لارو د تلليو په قطار کښېناست

بنکلا به چپرته خبل تصویر وگوري؟

په اينه باندي غبار کښي ناست

المان

۱۹۹۶ جون

د ماښامونو په دار

وس را باندي وکوه، گيله مي په خوله نه راځي

دود مي که اسمانه خو شکوه مي په خوله نه راځي

ميني مي د ژبي په سر نوم د يار کرلي دي

څه وکرم زاهده چې توبه مي په خوله نه راځي

سربه کله شمه د لمبو په بيه ورکړمه

پت به د عشق و ساتم، پلمه مي په خوله نه راځي

هسي يې د سپيني خولي په تمه تومتي شومه

مست يې په کتويمه، بوسه مي په خوله نه راځي

ما يې د تسبو په لړکي کفر د ابليس وليد

مور يې سجدونه يم، زه د سرد تيتېدونه يم

وخته! د تسليم توره قصه مي په خوله نه راځي

هر توری زخمي دی، هر غزل د وینورنگ لري
هیري مې سندرې شوي، تپه مې په خوله نه راځي
شیخه درواغجنه د جنت د پرنبتو غله
تا چې دلته و کول، هغه مې په خوله نه راځي
ته خو به مې غرد ما بنامونو په دار پورته کړې
زه به چیغه چیغه شم، روژه مې په خوله نه راځي

کابل.

د غبرگولي ۱۸ ۱۳۷۱

د خزان تصویر

بیا خزان په گلوراغی

بیا ماتم نیسي باغونه

بیا چمن په ویراخته دی

بیا رږپري سره گلونه

* * *

بیا د وریخو او بنیان گرځي

د آسمان په کرونده کي

بیا د باد اسونه خغلي

د افق په شنه باغچه کي.

* * *

د خزان نقاش ته گوري

رسموي تصویر د مني

د چمن په بنکلي پانه

خپروي تصویر د مني.

* * *

ځنگله خړه چوپتیا کي

د سفر سرود غږيزي

د غمجن ما بنام په شونډه

د ماتم غزل چلېږي.

* * *

مرغی الوزي له ونو

د تودو سيمو په لوري

ترانې د مينې وايي

خپروي د ژوندون توري

* * *

طبيعت خومره رنگين دی

دنيا خومره بنایسته ده

ژوندون رازدی د رازونو

د فصلونو سلسله ده

* * *

کله پانې رږېدلي

کله موج وي د گلونو

کله ټوله دنيا خړه

کله شور وي د رنگونو.

آلمان ۹ / ۱۰ / ۱۹۹۵

زرغوني هيلي

زما وطنه يه زما دشو يادونو باغه
زما دسترو ارمانونو دمي منزله
زما جنت، زما دوزخ، زما ثواب او گناه
زما سپرلي، زما خزان، زما دمسني گله

* * *

ومي ليدل چي په غمجن زرگي دي اور ولگيد
ومي ليدل چي له سيني نه دي لمبي پورته شوي
ومي ليدل چي د سگرو پو په توفان لاهو شوي
ومي ليدل چي له لمنې دي ايري پورته شوي

* * *

ومي ليدل چي د اسمان لمنه ډکه شوله
ستاد سرو گلو په رنگينو رږدلو پاڼو
ومي ليدل چي د افق شونډي گلگونې شولې
ستاد غوتيو په نيمزالو نبتېځلو پاڼو

* * *

ومي ليدل چي خوشحاليو درنه كډه وكړه

ومي ليدل چي درکي وچ شول د خدا گلونه

ومي ليدل چي د خزان بادونو ورژول

هم د شينکيو سردرو هم د بيديا گلونه

* * *

ومي ليدل چي په باغونو دي لمبي پوري شوي

ومي ليدل په چمنونو دي اورونه کله شول

ومي ليدل چي په بلبلو دي ماتم ولگيد

ومي ليدل چي گلوتو دي لوونه گله شول

* * *

ومي ليدل چي توره شپه درباندي بره شوله

ومي ليدل چي ورپخو هير که سپين سبا درخني

ومي ليدل چي سپورمي پريوته او ستوري توي شول

ومي ليدل چي مروره شوه رنه درخني

* * *

خويه وطنه يه زما د شنو يادونو باغه

تل به سپلي، تل به د ژمي تارا کونه، نه وي

ورپخي به ورکي شي، د لمر لوني به ونخپري

تل به دا توره ترورمي، دا مانسامونه، نه وي

* * *

شپه لا که هر خومره اوږده هم شي تلپاتي نه ده
وريخي که هر خومره تيارې وي جاودانې نه وي
د ساره ژمي يخ وهلي او سرې سپلي به
تل د باغونو په رگونو کې روانې نه وي

* * *

د پسرلي ناوي به و سپري د زلفو ولونه
په شنه لمنه به دي و تومي غمي د گلو
په سرو غاټولو په رنگيني شي شکنې تالي
په چمنونو کې به جوړه شي سيالي د گلو

* * *

باران به پاخوي له خوبه د ډاگونو بوټي
ورمه به بيا سوو، سپپرو لښتو ته سا ورکړي
شبنم به پر پمينيخي په مينه د غوتيو سبرگي
لمر به د گلو اننگيو ته خلا ورکړي

* * *

په خړو دښتو به روان شي د رنگونو بهير
په سپپرو بوټو به رابره شي د گل سندرې

په سرو غو ټيو به جړاوي شى د ونو غاړې

په باغ او راغ به راخپره شي د بلبل سندرې

* * *

په تورو ورېخو کې به تم شي د سګرو ټو باران

د شپې په څڼو کې به وچ شي د لمبو گلونه

د تروړمې سينه به خيري شي د لمر په توره

د شفق باغ کې به سمسور شي د سبېدو گلونه

* * *

بيا به گلان په وړبل کېږدي کليوالي نجونې

بيا به باغونو ته ستنې شي مسافرې مرغۍ

بيا به په غرونو کې غرڅې دمشکوساه وکړي

بيا به په څالو راخوړې شي مهاجرې مرغۍ

* * *

بيا به د گلو په سين ولامبي شدلې دښتې

بيا به خړوب شي په شنبليو دا سپېره ډاگونه

بيا به د باغ په زړه کې وټو کي زرغونې هيلې

بيا به د تيرو ذهن ونازوی سره يادونه

آلمان دسمبر ۱۹۹۶

لاري

زوی مې زما په ژبه نه پوهېږي،
زه مې له پلار سره، یوه مسجد کې لمونځ نه کوم،
پلار مې په خپله لاره ځي او زه په خپله لاره،
زوی مې زموږ لاري،

منسوخي،

کږې لاري بولي.

او د خپل ځان لپاره بله نوې لار لټوي.
زموږ د ژوند دود او د ستور داسي دی،
موږه د لارو د بدلون په هنر بنه پوهېږو
خو د ځانونو بد لولو سره روږدي نه يو،

ځکه خو ټول عمر

په لاره کې يو،

منزل ته،

نه ريبږو.

آلمان دسمبر ۱۹۹۴

یه غمه کوردی ودان

یه غمه، کوردی ودان،

چی دی د ژوند پدی سره د بنته کی

پدی اغزنه، ناخرگنده لاره،

یوازی،

پری نبودم.

یه غمه،

کوردی،

ودان.

زه لکه ستری مسافر، ژوندون می بار په اوږو،

پدی اغزنه،

ناخرگنده،

لاره،

په شیپو او ورځو،

خم،

روان یمه،

مزلونه وهم.

ته،

لکه خوږ او وفادار،

ملگری،

تل راسره یې او قدم په قدم،

زما د ستړي ژوند،

شپې شماری.

او د ژوندون پدې اغزنه، ناڅرگنده لاره،

ما سره د رومي او ستل راكوي.

غمه،

یه غمه،

وفاداره

غمه.

زما د ستړي ژوندون،

یاره،

غمه.

آلمان ۳/۱۱/۱۹۹۵

تشی پینی

زړه نه مې څاڅي، درپسې وینې
د گلو لښتې، یه نازینې
ستا په ستم مې، قلم قلم زړه
ستا په تومت مې، جامې رنگینې
نه مې هېرېږي، نه در رسیږم
له لیرې مرمه، نژدې سوزېږم
خبره نه شوي زماله سوزه
خبره نه شوي زماله مینې.
سهار رانغی، بیا ما بنامونه
بیاد غلچکو شپو، بیر غلونه
ځلانده لمره، څپانده لمره!
لږ راخوړې که، زلفې زرینې
مېکدې وړانې، رندان خاموشه
نه څوک عاقل شته، نه څوک مدهوشه
د تاک رگونه، پاتې له جوشه
تشی پرتې دي د میوپینې

آلمان دسمبر ۱۹۹۷

د الينا سندره

زمالغمانه، نيايسته لغمانه
بيادي يادونه په زړه ووري راته
بيامي په خوب، بيامي په خيال کې ته يې
بيادي غمونه په زړه ووري راته

* * *

لکه له مور جلا شوی ماشوم
هره شېبه درپسې وژړېدم
لکه د تورو ماښامونو شمه
درپسې ويلې شومه وڅڅېدم

* * *

نور دې په شپولو کې شپانه نه وينم
نور دې تالو کې رمې نه څري
نور دې ناووننه له ايوانو ډک دي
نور دې په غرونو کې غرڅې نه څري

* * *

بيادي حجرې سړي، پرتې دي
بيادي دېرې دي له زلمونه تشې

بيادي د بنگلو گوډرونو غاړې

له پېغلو تشې، له منگو نه تشې.

* * *

بياد سگروټو په سين ننوتې

بيادي سينه په لمبو و سوزېده

بيادي گربوان له غمه خيري خېرې

بيادي پگړۍ له سره وغورزېده

* * *

د "الينگار" له ذهنه و وتله

د "الينا" د لوی پرتم سندرې

د "اليشنگ" په شونډو و غورزېده

د غم سندرې، د ماتم سندرې

* * *

بيادي "کلماڼ" په تورو ورېخو کې پټ

بيادي "سلاو" په سپلاوونو کې ډوب

بيادي "سنگر" په سرو سگروټو ستي

بيادي "منگو" په شنو دودونو کې ډوب

* * *

بياد "نرنګ" نښترو اور اخیستی
بياد "وايگل" په گللو اور ووري
بياد "کرنج" ممانې ويني ژاري
بياد "سايگل" په ښکلو اور ووري

* * *

بياد غاتولو غاري ټيټې ښکاري
بياد نرګس له سترګو نم خڅېږي
بياد گلاب په تن کې وينه وچه
بياله رامېلونه ماتم خڅېږي

* * *

بيادې دانې، دانې د اوبکو غمي
له سترګو خاڅي، امېدونه کري
د اور اووينو په تبجنه دښته
د سباني بهار گلونه کري.

* * *

زما لغمانه، ښايسته لغمانه
ستا حماسه مې د وطن سندرې
ستاد ننگونو د يادونو قصه
زما د ساه، زما د تن سندرې.

کابل چنگاس ۱۳۶۴

د بلب ساندي

که وږمه يې راروانه د کاکل شي
د دي وچې د بنټې ترخي به گل، گل شي
ماته خانگه داغزو شي چي لاس وروړم
د رقيب په لاس کې لښته د سنبل شي
د زاهدزړه به له خپله خانه تور شي
که يې سترگې آيينې ته مقابل شي
د زړه پانې، پانې گل به تر پنه خار کړم
که مې تللی آشنا بيا راسره خپل شي
د آشنا په اصالت باندي پوه نه شوم
کله جوړ ترينه پښتون کله مغل شي
چې غوټې په خپله لنډه خندا خاندي
ترينه جوړې سوې ساندي د بلب شي
زنګوم به يې د سترگو په زانگو کې
که نصيب راته خوبونه د کابل شي.

آلمان

۲۰/۸/۱۹۹۹

زولني

ساقی په جام کې راوړلې، اورینې زولنې
د عقل لېونیو ته، د مینې زولنې
ساده زړه ته مې گوره په هر چا کوي باور
بنگړي ورته بنکار پري پولادینې زولنې
خاونده تشې مه کړې دا کوڅې له لیونو
ما تېرې چې یې پنبو کې پر تمینې زولنې
دروایې خله زاهده وي دې تا ته مبارک
دا تور نصیحتونو او د اسپینې زولنې
پرون مې بنکلول د آشنا لېچو کې بنگړي
بیگا مې خوب کې ولیدې رنکینې زولنې
ما بنام مې باغ کې واورېده سندرې د اغزو
سهار د گل په پنبو کې وې زرینې زولنې.

کابل

تله ۱۳۶۷

د رڼا جام

تا ته به ياد وي که نه،

هغه شيبه چې ما په مينه مينه،

تا ته د زړه جونگره پرانيستله،

ته مې د هيلو نښتېځلي باغ ته و بللې،

ما ويل ته به راشې

او پسرلی به راشي

او توتکی به په وزرونو کې گلونه راوړي،

او دغو ټيو ښايسته ډمې به،

د وچو لښتو د يادونو په بام و نخږي

* * *

ما ويل زه به ستا د سترگو له روښانه چينو،

د رڼا جام وڅښم

او د ژوند ون هره شيبه به د رڼا په سين کې وللمبوم،

او ترورمې به مې د زړه له سزېد لټ تاره وباسمه.

حومره ساده ومه زه.

* * *

زه د وږمې تږې وم،

ما د باران د رتلو لار څار له،

ما په شنو لښتو کې د سرو گلو خوبونه ليدل.

ما ويل ته که راشې

نو پسرلی به راشي،

زه به د شني وږمې به شنو وزرو والوزمه،

په غرور غونو کې به وگرځمه،

د وچو بوټو په رگونو کې به شور و بين کړم

د سپېرو څانگو په غوږو کې به ایت د ژوندانه ووايم

خومره بيخا يه هيله.

* * *

تا ته به ياد وي که نه،

خو زما هيره نه ده،

هغه شيبه چې ته زما د زړه جونگرې ته رانوتې،

بيا مې د هيلو باغ کې وگرځيدې

د لمبو ختې دې به غاړه پرتې،

او په پښو دې د سکرو ټو سرې پښې ښکار بډې.

ستا له راتگه سره،

زما د هيلو باغ د اورپه سمندر پر بوته.

نه مې وړمه وليده

نه سترگو د رڼا جامونه،

نه ټوټکيو په وزرونو کې گلونه راوړل

اونه باران په وجود بنتو د الماسو دانې ولونلې.

* * *

اوس مې د زړه جونگره،

د ترورميو په خپو کې ډوبه

اوس مې د هيلو نښتېځلي باغ کې،

د سرو غوټيو په ځای

د سرو سکروټو، سره گلونه ځاندي.

زه د رڼا د جام په ياد په خپلو ټولو ساده گيو ژاړم،

او په خپل زړه کې مې د هيلو د مزار په ځلي، او بڼکي شيندم.

آلمان

۲۰/۷/۲۰۰۰

دهيلو په مزار

که زه جامونه تشومه ، شیخه ستایې پې څه
زړه په سکروټو داغومه ، شیخه ستایې پې څه
که له ساقې نه مې دعقل زولنې غواړمه
که زنجیرومه شرنګومه ، شیخه ستایې پې څه
که دتقواله بناره ووتمه زیان یې څه دی
که خرابات جارو کومه ، شیخه ستایې پې څه
ته دسجدو کچکول کې غواړې ترې وصال دحورو
زه یې کچکول نسکورومه ، شیخه ستایې پې څه
زه له ما بنامه ترسهاره په مزار دهیلو
داوښکو شمې بلومه ، شیخه ستایې پې څه
چې دآشنا کوڅې ته ځمه هر بیګاه او سبا
هله مې سترګې خوږومه ، شیخه ستایې پې څه
تورو خاموشو ما بنامونو کې غوغا کرمه
ویدې نشې راپارومه ، شیخه ستایې پې څه

کابل

۱۳۷۰ / ۶ / ۲۸

د کاروان په هیله

ستا هغه مستې خبز لوڅې سترگې ،

چې بې په سلو ژبو ،

ماته سبق دمحبت راکاوه .

اودساره ژمي په شپو کې به بې

زما دزړه کوډله ،

مدام روښانه اوتوده ساتله .

اوس دسرې سیلې په توره شپه کې

سترې ،

خاموشي ،

اوسرې ،

بنکاریري .

زه ستا دسترگو دخبروتړی

دشپې په توره ، ناخرگنده دښته ،

لکه ستومانه مسافر چې دیو خاڅکي اوبو په تمه ،

دکوم بې نومه ، ناخرگنده ، کاروان لاره خاري

دشپې په توره اوشگلنه دښته ،

دتا دسترگو دخبرو دکاروان په هیله ،

شپي

تيروم.

آلمان ۱۹۹۹/۴/۲۶

كاوون توفاني

د باد په كنډوالو كې

هیر

کلونه وشول چسې دې نه وینمه
غزل دسترگو دې لوستلای نه شم
نور مې داسترې سرگردانه نظر
- داداغزنو اوږدو لارو د سفر لاروی -
ستا دخوږو سترگو چینو کې لمبولای نه شم.

* * *

نور مې د سترگوردگودر په غاړه
ستا د پینو پلونه هم نه بنکاري
نور مې د شونډو د بېدیا په څنډو
- په دې شگلنو بې بهاره تالو -
ستا د بوسې کلونه هم نه بنکاري

* * *

نور دې د خیال په اسمان نه ځلېږم
نور مې د خوب کلي ته هم نه راځي
داسې بنکار بږي چې هېرکړی دې ییم
د گلورینو خاطروله باغه
د وچ لرگي په شانې لیرې غورزولای دې ییم

زما او ستا هغه اورينه مينه
چې ځلېد له، بلېد له مدام
هغه د تورو ماښامونو ډيوه
-لکه د شپو په زړه کې بله شمه-
چې سوځېدله، خنډيدله مدام
اوس په کې اور نه شته، سپرغی نه لري
اوس له رڼا ډکه ځولۍ نه لري.
خولا تر اوسه مې د زړه په قاب کې
يوازې ستا دمخ تصوير پاتې دی
يوازې ته مې يې د ذهن په ډولۍ کې ناسته
يوازې ته مې لکه وينه په رڼو کې جاري.

آلمان - نومبر - ۲۰۰۰

زما کوچني "علا" ته:

دانخرونه

که دانخرونه گل ونيسي،

زه به مې سترگې باغ کې وکرمه

او ترسبا پورې به

د وږمې لارا، وخارم،

او دا توتې،

توتې،

توتې،

زړه به مې،

د شني وږمې په لاره،

پانې،

پانې،

وشيند مه.

که دانخرونه گل ونيسي،

زه به مې سترې او ساړه لاسونه،

د باغ په وچ لښتي کې وبهوم

ونې به ويښې کرمه.

او د سپېرو لښتو په ذهن کې به،
د سرو غټيو ترانه وکرم.

* * *

که د انځرو ونه گل ونيسي،
زه به د ورېځو له پندو سترگونه،
په جل وهلو بوټو، خاڅکي
خاڅکي،

و خڅپرم،

او پسرلي به له درندو خوبونو پاڅومه
که: انځرو

ونه،

گل،

ونيسي.

المان- اپريل-۱۹۹۸

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

دخوانيرگ شاعر اسحاق ننگيال په وير کې

گل او ستوری

۱

ته لکه گل ،

لکه له شنو وړمونه هیره غوتې ،

دساره ژمي په سره خيله کې وغوریدې .

خپله توده اروادې ،

په بیخ وهلو خانگو وویشله .

* * *

ته لکه ستوری ،

لکه پاک او خلید ونکی ستوری

په تورو تپو شپو کې ،

دشنه اسمان په تندي و خلیدې ،

او په زري شغلو دې ،

دشپې شدلې کوخې و وینخې .

* * *

تا دسمسور و پسرلیو دراتلو په هیله ،

تا دسرو گلو دباغچو دغوریدو په هیله ،

تا د بلبلو په یاد ،

تا د سندرو په نوم

په مړاوو بوټو کې د ساه د ټوکیدو په هیله ،

خپل ځان ،

ورځمه ،

ورځمه ،

کې.

* * *

تا د رنگین بنایست تلپاتې تصویر ،

د شعر په بنکلو گوټو ،

د سپېرو تیرو په تخته وکاره

او خړو تورو ته دې ،

د رڼا رنگ ورکې.

تا د سپوږمۍ په غوږ کې ،

د لمر زرينه ترانه جاري کړه.

او د بې نوره شپې په څڼو کې دې ،

د ابدې رڼا ،

گلان ،

وتومبل.

ته لکه گل،

لکه له شنو وړمونه هېره غوتی،

د بې بهاره کال په تور فصل کې،

د ترخه باد په لمن،

پاڼه،

پاڼه،

ورژېدې.

ته لکه ستوری،

لکه پاک او خلیدو نکی ستوری،

د سارپه ژمي تورو شپو کې،

د شنه اسمان له سترگو،

خاڅکی،

خاڅکی،

وخڅېدې.

بدله کوڅه

اشنا پردی ، کوڅه بدله بنسکاري
ټوله دنيا راته ، شډله بنسکاري
پسرلنی بنکلايي وغور يده
دگلو باغ يې له وربله بنسکاري
بلبله پام کوه بې هوډه نه شي
لاره اغزنه تر سنبله بنسکاري
اسمانه نور مې همت مه ازمايه
تاته ما نې ماته کوډله بنسکاري
خومره اوچت دی افغاني غرور مې
د سوال غونچه راته خځله بنسکاري
پتننگه راشه که وزر تودوي
لايې دحسن ډيوه بله بنسکاري
دگلو جوش دی که شغلې شهيدې
چې له هراته ، تر کابله بنسکاري.

المان

۱۹۹۷/۷/۲

شپه ده

دل مر په كلي باندي ، بره شپه ده
دژمي شپه ده ، بې سحره شپه ده
سپوږمۍ ويده ده ، ستوري نه ځليږي
لكه مازديگر تر مازديگره شپه ده
بلخ او هري په تروږميو كې ډوب
له بدخشانه تر خيبره شپه ده
رستم په شاه كې دشغالويدلى
ډكه له درده ، له پرهره شپه ده
نوروته لمردى په قسمت ورغلى
زمور په برخه ، برابره شپه ده
په تورو وريځو كې بريننا شوه چيرې
كه يې له زلفو مروره شپه ده
گل دوربل دې راته وځلوه
جانانه شپه ده ، ستمگره شپه ده

المان

۱۹۹۸/۳/۲۷

ديا دونو په ماني کي

ماته ياد شي خومره سخته او ترخه وه
هغه ورځ چې مور له يو بل نه جلا شوو
ته په خپلې لارې ولاړې ، زه په خپلې
دژوندون په لويه دښته کي تنها شوو .

* * *

ستاله سترگو خچيدل غمي داوښکو
خوپه شونډو دې ترخه موسکا خوره وه
نه خوراته شه وويل نه ماشه
پوهيدو چې دوصل وروستی شيبه وه

* * *

مادې سترگو لوستلی تو قسمت و
مادې زلفو کي ليدلې تورې شپې وې
ما ليدل چې تورتمونه وه په مخ کي
ماليدل چې راخوړې تورې تيارې وې .

* * *

پوهيدم چې داغزوپه خوکو تگ دی

پوهيدم چې دسکروټو بڼسکلول دي
پوهيدم چې په کوچني بې وسه زړه کې
دغمو دلويو غرونو ځايول دي.

* * *

اوس چې گورمه دوخت دغرو له شانه
لاتر اوسه مور ډهماغسې تنها يو
نه مولارې بيرته بيا يو بل ته رسي
نه دميني ناوکی منزل ته بيا يو.

* * *

خوتر اوسه مې ډهماغسې په زړه کې
لاژوندي دي ستا خواږه خواږه يادونه
هره ورځ مې سترگې تاپسې غړيږي
هره شپه راسره مله دي ستا غمونه.

* * *

راته گرانه يې تراوسه راته گرانې
لامې زړه کې ستا دميني اوربليږي
لامې اوس هم د خوبونو بڼاپيری يې
لادې مخ راته يالونو کې ځليږي.

* * *

لامپ اوس هم دلدو سترگو هندارې
تشي نه دي ستا دسترگو له تصويره
لامپ اوس هم د يادونو په ماني كې
يوه شمه په لمبو كې ده اسيره.

المان

اگست ۲۰۰۰

كاوون توفاني

د باد په كنډوالو كې

د پوښتنو تصویر

پرديسه چيرته ځي ، د چا په هيله ،

د کوم آرمان په لوري لاره وهي

منزل دې کوم دی ، دمه ځای دې چيرته ؟.

له کومه راغلي او په کومه درومي ،

پدې اوږده ،

کږه وږه لاره ،

تناکې پښې .

دژوندون پيټي دې په سترو اوږو ،

دلارې دوږې دې په بڼه پرته ،

د دواړو سترگو د کتاب پانې دي ډکې له پوښتنو ځنې .

پدی اوږده او ډېرینه لاره ،

ډیر کاروانونه تللي ،

ډیرو ستومانه مسافرو منزلونه کړي ،

خو چاته پته نشته ،

چې له هغوی نه څوک ،

منزل ته

رسیدلي ، که نه .

او د تاريخ په ډبرينه او اغزنه لاره ،
له هغو ټولنو نه يواځې يو تصوير پاتې دى ،
يو بې حساب ، بې ځوابه ، د پوښتنو تصوير ،
درژيدلو ، نښتيځلو ، آرمانونو ، تصوير ،
اود غمونو ، تصوير ،
پرديسه !
چيرته ځې ، د چا په هيله ؟.

المان

۲۰۰۰ / ۷ / ۱۲

كاوون توفاني

د باد په كڼو الوكې

توره بلی

په پلو کې یې شغله په بلی راوړه
که آسمان په گریوانه کې سپوږمې راوړه
درنا ناوې پلو په مخ راخپور که
تورې شپې دترو ږميو ډولۍ راوړه
زه دگلو دغونچو په تمه ولاړم
خو اغزیو نه مې ډکه ځولې راوړه
دلېبو غو ټیو باغ په سراخيستی
سپینو وریځو تکه توره بلی راوړه
وچوي دونو وینه په رگوکې
درواغجن پسرلي یخه سیلې راوړه
چې دخپلې غاړې هار پرې بنايسته کړي
ماغریب ورته داوښکو ډالۍ راوړه
دبڼو په سړي بیا ستوري ځلیري
داسې ښکاري ماښامونو دی راوړه
دآشنا دسڼو بوی له کلي ووت
لمره ته ورته دزلفو گیلې راوړه.

کابل - ثور / ۱۳۷۱

دلمر له باغه

زه به دلمر له غوریدلي باغه
يو خو تازه گلونه وشکومه
او ستا د زلفو توره شپه به پرې رنگينه کړمه.
زه به د پرخي د الماسو دانې ،
د شني وړمې په تار کې وپييمه
او ستا په غاړه به يې وڅروم .
که ته يو ځلي او د تل لپاره ،
زما د زړه کور ته راننوزي ،
او بيا دميني په نوم ،
راته هماغه هيري شوي ډيوې ولگوي
هغه چې ما اوتا په گډه سره ،
دلويې ميني په نوم ،
زموږ د هيلو په ماني کې امانت ايښې وې

المان

اپريل ۲۰۰۱

هم له تخت ، هم له تابوته

نوردې څوک نه پيژني ،

نوردې هيڅ څوک هم ، نوم په خوله نه اخلي .

نور له هر چانه ورک يې ،

نور له هر چانه هير يې

نور نه دپلي ، نه سپاره په ياد يې

او هغه سپين آس دې ،

- چي له هر څه او هر چا گران ودرته -

نور ستا له ياده پردی شوی بنکاري ،

اوته له هر څه اوله هر چا نه پردی يې ورته .

نور دې له غږه دچا زړه نه ريرېدي

نور دې له چيغو دچا ځان نه رپي ،

نور ، هم له مينې ، هم له کرکې تش يې .

نه دې په گل ،

نه دې په تيره کې ،

اثر ،

پاتې دی .

نور دژونديو له سرحده تير يې ،

نور دې څوک نه پيژني ،

نور ،

هم له تخت ،

همله تابوته ،

هيږي .

المان

۱۹۹۸ / ۲ / ۲۸

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

دعا

بارانه تاته مې لاسونه په دعا نيولي

تاته زارې کومه ،

لږ خوزموږ په سوزيدلو کړوندو ووره .

* * *

سر کال خوهم لکه د تيرو په شان ،

داسې بنکار يې پسرلې نه لرو ،

سر کال خوهم سنخلو گل ونه که

بوی درامبيل نه راځي ،

وږمې په زلفو کې رانه وړي دنارنجو غوتی .

* * *

سر کال خوهم باغ ته نرگس رانغی ،

گلابو کډه وکړه ،

نيالگي له ځانه سره ژاړي ، ونې سانه باسي

مليار په باغ کې د تېرونو بزغلي کړلي .

* * *

سر کال خوهم غاټول ونه ټوکيدل ،

او په گل خيزو دښتو ،

دگنډيرييو زهرجنې خانگې وغوربيدي ،
کو چيان رانغلل ، په بيديا کې کيږدي پلنې نه شوې ،
تشو کنډرو کې اورونه لگيد .
جر اوې نه شوې په ځنډيو داو بنانو غاړې ،
رمې په تالو باندي سمې نه شوې ،
شپانه په شپوله کې شپيلۍ په شونډو پورې نه کړه ،
خرتون خالي پاتې دي ،
هوسۍ دغرو څو کو ته وختلې ،
گړي آسمان ته خوله نيولې ديوه څاڅکي اوبو په هيله .

* * *

سړ کال خو هم دتو تکیو دوزرونو سرود ونه غږيد ،
زمور د کلي دمسجد په نړيدلي چت کې ،
دتو تکیو په ځای ،
تورو غومبسو چتې جوړې کړلې .
څوک به آیت د " ابا بیل " ووايې
څوک به کاهو ،
د سپيرې د بنټې ،
پيلان وولي .

* * *

سږ کال خو هم تالندې ونه خندل ،
دغور غوري بابا برقي قمچينه ،
دتورو وريخو داسونو په ملا غبرگه نه شوه .
اوداسمان له تورو تپو سترگو ،
د «رحمت» يو خا خکې ونه خڅ يده .
موږ له اوږدو مزلونو وروسته ،
داوبو په تمه ،

سراب ته ،

ورسيډو .

* * *

بارانه ووريږه ،
تاته زارۍ کومه ،
يو خلي بيا زموږ په کلي پسرلې راوله .

المان

اپريل ۱۹۹۳

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

دايمان په لمن

لامې تراوسه ستوري خاڅي دگريوان په لمن
دزړه دودونه مې لگيري داسمان په لمن
دگلو ناوې نا اميده د سپرلي ډولۍ کې
زخمي بلبل ورته ژريري د خزان په لمن
پردي وطن دی مسافرې شپې په غم تيروم
کاشکې يوه شيبه ويده وای د جانان په لمن
وجود مې اور اخلي سوزيزمه ، لمبه لمبه شم
چې د سکرو تپو باران گورم د افغان په لمن
ساقې له خم نه مرور ، خم له صهبانه خالي
دميکشانو ډلې گرځي د بيا بان په لمن
بيا زور زاهد دی بيا هماغه محتسب وختونه
بيا مې داغونه دي چې خاڅي دايمان په لمن
هسې مې ډکه شوه دزړه د بنته له زيرو گلو
لکه چې ستوري وي ټو مبلي د آسمان په لمن

آلمان

۱۹۹۴/۲/۲۳

د سڪروٽو په اقليم كې

د سڪروٽو په اقليم كې گلان نشته
په خوږلن كې غاټول كله زرغونسيږي
گله ! بل چيرته يې خاره دوږمې لار
سيلي ستا په پسته ژبه نه پو هيري.

يوه هيله

توري خاوري به يې پوري كرم په سترگو
كه قسمت يو ځلي بيا وطن ته بو تلم
خپلي اوبنكي به بې پرځه كرم د گلسو
كه كوم باد هغه بنايست چمن ته بو تلم

نه گل ته، نه اغزي ته

له تندې مرمه ، خو ساقي ته مې لاس نه رسيږي
د ترخو ميو ، کنډولي ته مې لاس نه رسيږي
ددې بې رنگه او بې بويه پسرلي په شپو کې
گل خولا پرېږده چې اغزي ته مې لاس نه رسيږي
لکه دژمي دکمره په سر ولاړه ونه
له وږمې هيريم پسرلي ته مې لاس نه رسيږي
لکه داوښکو خاڅکی پريوتم په خپل گريوانه
تسه سپی يمه غمي ته مې لاس نه رسيږي
په پټه خوله يې دهجران په سرو سکرو تو سوزم
ژرامې هيره اسويلي ته مې لاس نه رسيږي
چې پکې وڅکمه ديار دخوږې مينې ترخه
دزړه ټوټې ټوټې کودي ته مې لاس نه رسيږي
ماويل وابه خلم کسات ترې دشهيدو شېبو
خو گريوانه دزندگي ته مې لاس نه رسيږي.

المان

۲۰۰۰ / ۶ / ۲۵

لمرته سرود

۳

لمره ! که ته په خوب ویده پاتې شې
او یو ځل بیا زموږ د کلي په آسمان باندې ونه ځلیرې
څوک به د شپې په تکه توره دره ،
د طلایي شغلو غزل ولیکي ؟ .

* * *

لمره که ته خپلې گلبویه زلفې ،
پدې اغزنه شپه ونه غوروي
څوک به د ژمي په یخجنو دښتو ،
د پسرلي د گلو سین سم کړي .
څوک به د باد کاره واړه لاسونه ،
د نسترنو له تنکیو غاړو وښو یوي .

* * *

څوک به په غرونو کې ،

وږمې وینې

کړي .

خوک به ددبنتو دغاټول په تنکیو شونډیو ،

خوږه موسکا وکړي .

خوک به د پرڅې نازولې لوبې ،

دخپلو څڼو په ورینمینونورانې ټالو نو وزنګوي .

خوک به دمستو بلبلانو په ګونګیو ژبو ،

دمحبت سندرې وبهوي .

خوک به دځوانو غزلبولو توتکیو ګلالې وزرونه ،

دسپین سهار په شدو ولمبوي .

خوک به دباغ په غوږ کې ووايي دکل دغوړیدو سندرہ ؟

لمره !

که ته ،

په خوب ،

ویده ،

پاتې شې .

المان

۲۰۰۰ / ۱۰ / ۲۳

دميني ترون

بيامي جانانه ، دزخمي زرگي په سوې للمه
ستا دخوږو ، خوږو يادونو باران ووریده
بيامي دمې اوو خاطر و په رژيدلي چمن
دپسرلي دسرو گلونو پاران ووریده.

* * *

کلونه وشول چې له تانه جلا شوې يم
کلونه وشول چې په تامې سترگې نه خوږېږي
کلونه وشول چې دنيا لکه زندان ده راته
کلونه وشول چې دسا وزر مې نه غوږېږي

* * *

اوس مې ياديږي هغه تللي هغه تيرې شيبې
هغه دگلو غوندي بکلې اورنگين وختونه
هغه دميني درنا په ميو مستې ورځې
هغه ساده ، هغه سپيڅلي نازين وختونه

* * *

چې مې له تاسره ترون پکې دميني وکړه
چې ستا په غيږه کې مې ځان او جهان وپيژنده

ته مې كعبه شوې درته زه په لمانځه ودرېدم
ستا په لمنه كې مې هوډ او ايمن او وپيژانده

* * *

ماويل زه به دې جانانه جنتي بنايست ته
د سرو غوتيو غوندي بنگلي سور غزل وليكم
ماويل زه به دې د تور تكري په تورو څنډو
دلر په اوښكو حماسه د سره تكل وليكم

* * *

ماويل زه به ستاد زلفو په حسينو شپو كې
دا بدي مينې ځلانده ستوري و ځلوم
ماويل زه به ستاد مخ هغه سپيڅلي سهار
د سپرلي دشني وړمې په عطرو و لمبوم

* * *

ماويل زه په دتيا رو اوږده ، اوږده لاسونه
ستا په زرينو ، پرتمينو زلفو و ترمه
ماويل زه به د بدرنگې شپې ناولې كجير
د سپينې ورځې درنېا په غشو و ولمه .

خود تيار و دخداى ، بدرنگه ارده بله وه
ستا برخه ليک يې د بادونو په وزر و تاره
ستا په تندي يې آيا تونه د لمبو وليکل
ستا په ټيکري يې د سرو وينو سمندر و تاره

* * *

مامرغلرې ستاله سترگو نه راټولې نه کړې
مادې په زلفو د آرمان کلونه ، ونه ټومبل
د ماتمونو توروشپو ته دې خراغ نه شومه
د زړه داغلي پرهارونه مې دې ونه گنډل

* * *

چې ستا د زړه په بناړ لښکري دماتم وختې
مايې يوازي په سرو سترگو تماشا کوله
ستا په دردونو او په خپلې بې وسۍ مې ژړل
ته سوزيدې مادرت هيله د بقا کوله

* * *

خدايزده چې ستا په زوريدلي زړه به خه تيريري
بنايي چې ستا ته به بې هوډه ، بې وفا بنکارمه
ته به مې وړ دخپلې مينې د پرتم نه گنډې

تاته به مات بنکارمه تاته به رسوا بنکارمه.

* * *

مات خوبه یمه ، خوجانانه بی وفانه یمه
دتومتونوزنجیرونه په پنبوگرخوم
له تانه لیری ، په پردیو نا آشنا کوشو کپی
دمجبوری دژوندون پیتی په اوږو گرخوم

* * *

خوستا دسترگو په زیارت باندي قسم کومه
یوه شیبه دي هم له یاده جلا شوی نه یم
دشنه باور په کرونده مي لاهو ډونه شنه دي
دسرو غاټولو په ترون باندي ختلی نه یم.

* * *

دیاد په دښته کې مي خري ستا مینې هوسی
دخوب باغچه مي ستا دحسن په گلونو پته
دذهن دره مي يوازي ستا نامه پوښلې
دزړه مانی مي ستا په ښکلو تصویرونو پته.

المان

جنوري ۲۰۰۱

د ترورميو بهير

ستا د زلفو سلسلې مې ديا دونو سلسلې شوې
ديوې شيبې خنداوه ، د غمونو سلسلې شوې
سپوږمۍ مخ دی رابنکاره که ، د تيارې شپې له کنډوه
چې د لمر زرينې خنې ، د دونو سلسلې شوې
په نمجنو سترگو خاړم ، د آشنا د قدم لاره
خو وعدې دنن سبا يې ، د کلونو سلسلې شوې
د ابهير د ترورميو ، درنېا په کاله راغې ؟
که شيبې د خوشاليو ، د وپرونو سلسلې شوې
په و جاړه ميکده کې نه ساقې او نه صهباشته
د کوثر د اميد تنده ، د عمرونو سلسلې شوې
له جنته راوتلی ، د دوزخ په خنډو گـرـخـم
هم ثواب او هم گناه مې دا ورونو سلسلې شوې
مايې زلفې بنکلولې ، په خندا يې راته ووييل
چې کاوونه دادې پنبو ته ، د دامونو سلسلې شوې

المان

اگست ۱۹۹۷

د سپلمې گلونه

چې خندا يې وریده ، له اننگيو
اس يې اوبنکې دغم خاخي له ککيو
دديوانو دلبنکرو چپاو راغی
کوه قاف نه کډه وکره بناپيريو
رنگ و بوی يې داشنادکلي نه دی
کا غذي گلونه راوړل پسرليو
بيا يې مور ته کوم ناتار په خوب ليدلی ؟
د آسمان ناولو سترگو خونړيو
دممانو لښتې ريو دي له وحشته
تبر شين شو په ځنگله کې دخيريو
رژوي زرغونې پانې دنارنجو
دلمو خپې راوړي دي سيليو
دزنخیر ترانه کښيناسته په شونډو
دشمشير ترانه پريو ته په مريو
نه بلبلو دشنه فصل زيړې راوړ
نه خو بيا غاړې تازه کړې توتکيو
خړې تالې سوزيدلې سپيرې دښتې

بنکلي نه شوې د غاټولو په غاليو
نه په شنو جلگو کې بل شول سره اورو نه
نه د گلو لښکر و خوت په غونډه یو
نه په باغ کې د مرسلو شونډې سرې شوې
نه په دښته کې بیا و خندل ریډیو
نه رامبیل زلفې خورې کړې په گلابو
نه نرگس واخيسته ناز د چنبیلیو
نه د مشکو کاروان راغې له ختنه
نه په غرو کې عطر و شیندل هو سیو
نه شبنم مخونه و وینځل د پانهو
نه وړمې شونډې تازه کړې د غوټیو
نه بیا پیغلو په پلو کې غونچې راوړې
نه یې زانگي امیلونه په غړیو
نه سپورمې شوه دمینو پیغامبره
نه را وختلې نجونې ، په بلو
نه ساقی سکروټې تویی کړې په جام کې
نه راجگې شوې لمبې له کنډولیو
نه سوما شته نه متونه دکوټرو

نه شراب ، نه خوږې شونډې دشهيو
نه دميني په مزار شمه شوه بله
نه خلا په " نوبهار " کې د سپرغيو
نه نغمې کرې ، نه نخا دبگرام ترکې
د ماتم کالي اغوستي کابليو
نه گرمي درزم پاتې نه دبزم
نه شرنگا دزولنو نه د بنگريو
سپورمي ونغبنسته دوريو په ټيکري کې
ستورو ولمبل دتوري شپې په پيو
دسهار زخمي سرباز په وينو سور شو
مرغلين کخونه ونيول غديو
دتقوا جامې په تن دشيطانانو
دتسبو اميل په غاړه دلوليو
ديما په تخت جگړه ده دکربورو
دويارونو تاج په سردچرمبکيو
ړنگيو ي دنیک وبدتو پير پولسه
پروني مخونه سپين کرل ننيو
په شملو کې يې پرتم دپرون نشته

د غرور هنگامه تللي له پگړيو
چې نهنگ يې خان باله د دريا بونه
اوس يې گوره په وياله کې داو پر يو
آرمانونه شول پوره دمير خمنو
وينې خاخي دمردانو له کوپړيو
دزنگي غلام دتورې درناوي ته
دبا با پگړې را کوزه کره لمسيو
بيا هماغه تورې شپې تورې سندرې
بيا هماغه تور يرغل دتروپميو
بيا هماغه محتسب زاړه وختونه
بيا هماغه زړه لوبه دپيريو
بيا هماغه دبل توره دورور غاړه
بيا هماغه سوردزخ ددبمنيو
تورې وريخي توروې خلانده ستوري
تورتمونه زنگوي لمړپه کمڅيو
دسپلمې گلونه وړدوربل نه دي
چا اخیستې ده ميوه له گنډيريو

* * *

د غرور غرمو سر ټيټي ورتنه مه شي
د وطن د ډگرونو ، ننګياليو
پيلامه د بل سفر ده ستړي مه شي
داغزنو او ډولارو لارويو .

المان

اپريل ۱۹۹۷

كاوون توفاني

د باد په كنډوالوكې

ستوري

بيگاه سترگو د اسمان ژر لسي ستوري
چې د تورې شپې په دار ختلي ستوري
شپه لاندې سبا شوې چې شپه راغله
تروزمی لا تللي نده، تللي ستوري
سپين سهار يې تور ما بنام ته قرباني که
شپې په غشو د تيارو ويشتلي ستوري
د افق لمنه سره شوله په وينو
چا په توره د ستم وژلي ستوري
خه پروا ده که سيلی گلو نه يو ورل
ما په زلفو د جانان تو مبلي ستوري
چا خالونه با يلولي چا سرونه
مورد مينې په سره لار با يللي ستوري
د رناله گريوانه وتلي ستوري
نن کوټی د اسمان تشه توره بنکاري
پکې نه خلیزي سپين سپېڅلي ستوري.

المان ۲۸/۹/۱۹۹۶

يوارمان

كلونه و شول چې په زړه کې يو ارمان لرمه

چې ستا بنايست او زما لويه مينه

په يوه شعر کې سره و نغاړمه.

* * *

ورځ رانه ټوله د گلويو په لتون تيره شي

خو چې ما بنام شي او د شپې کجبر راو الوزي د بنار په لوري

او په رنگينو کوڅو و غوروي تور و زرونه

د بنار و اتونه له ستو ما نه لارويو تش شي

او بنديز و لگېږي

نري ، نري کاره واره و سني

د شنه اسمان په لوري و غځېږي،

زموره خړه او خټينه بيړی.

د بې پایانه سمندر په مرجاني کڅو نو و نښلوي.

زه بيا را پاڅيرم ډيوه بله کړم

او د گلويو څولۍ پرانيزمه،

قلم راواخلم، کاغذونه تور کړم

او تر سهاره پورې،

ستا د بنايست او خپلې مينې قصيده وليکم

* * *

چې د سهر د گزمې غږ واورم

زه مې ليکلي کاغذونه بيرته بيا له سره ولولمه،

نه پکې ستا سمسور بنايست ووينم،

او نه زما هغه بنيرازه مينه

قصيده خيرط کړمه

او ټولو تورو کاغذونو ته مې اور واچوم

او په تو د وڅه بې تاوده کړم خپل ساړه لاسونه

* * *

بيا چې د شپې کجبر له خوبه وينس سي،

وزرونه وټکوي

او بيرته والوزي د خپلې زړې ځالې په لور،

د شنه سهر شهباز تکل د الو تلو کړي

او له ختيځو غرونو والوزي د شنه اسمان د دښتې په لور،

او طلا بې وزرونه،

زمونږ د بناړ له پاسه و غوروي

کوڅې راوينسې شي، تازه کړي پروني يادونه

او خبل مخونه د رڼا په پيو بيا وينځي،

بیا په واتونو د رنگونو باران ووریري
او د پېړیو تکراري لوبه له سره پیل شي.
زه بیا خولی غاړې ته واچومه،
بیا په گلو ییو پسې ملا وترم
او ټوله ورځ وایم له ځانه سره
گوندي که نن شپه مې ارمان پوره شي،
ستا د بنایست او خپلې مینې انځور و کارمه.
خولا تراوسه پدې نه پوهیږم
چې ستا بنایست، او زما لویه مینه،
د یو شعر،

جغرافیه کې،

ځاییدای

کله،

شي

المان

۲۰۰۰ اکتوبر

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**